

ക്രണ്ടേസ്റ്റ് ഫോറ്മേറ്റ്

ഡോ: സി. അർ. കുമാർപിള്ള

ക്രിസ്തീയ മതപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ

ഡോ: സി. ആർ. കുമാർപിള്ള

ക്രിസ്തുമതി

യോ; സി. അൽ. കുമാർവിള്ള

“ഇന്ത”

റ്റി, വൈത്തസ് “രോധ്”,
മദ്ദിരാശി - 5.

കന്നു പതിപ്പ് — നവമ്പർ 1950
കോസ്റ്റി 1000

വീല: 1ക. 4സം. ജനതാപ്രസ്സ്, മരീംഗാഡി - 5.

മലയാളമയിലെ വളർച്ച സിഖിച്ച രണ്ട് സാഹിത്യാവകളാണ് കവിതയും ചെറുകമ്പാഡിം. കവിതയും മാത്രമായ ഒരു കാലം മലയാളത്തിലെണ്ണായിരുന്നു. എന്നെല്ലാപ്പേട്ടും എത്താനം കവികളേയും മെച്ചപ്പേട്ടും കണ്ണെന്നും കവിതകളേയും അതു കാലഘട്ടം മലയാളസാമിത്യത്തിനും നേരിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രകേൾ, അങ്ങിനെ ചിലർക്കും കവിതയെഴുതി ഓപ്രേറ്റുത്തതും കണ്ണപ്പോൾ അതു വഴി ഒന്നു പിൻതുടങ്ങുവാൻ പലക്കിമുണ്ടായ കവയേതാളം വളരുന്നു. അഭിനന്ദനയോജനം, ദൗർജ്ജന്യവശാൽ, ദേവിപ്രഭത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാർത്ഥി കവിതയുടെ അധികാരിയാണ്. അങ്ങിനെ കവിതയുടെ വളർച്ച എന്നെങ്കിൽ നിലപത്തിവേണിലും അതേടുകൂടി മറരായ സാമിത്യവിഭാഗം തൃച്ചും വളരുവാൻ തുടങ്ങാം. ചെറുകമ്പയെയാണ് തൊന്ത്രഭേദിക്കിയുള്ളൂന്നതും. ഇക്കുറഞ്ഞ പ്രാതപറുണ്ട് കൊല്ലുങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇന്ത്യയിൽവരുവാൻ കഴിഞ്ഞു മറേറുതും ഭാഷാസാമിത്യത്തിനും അംഗീക്കും ഇന്ത്യയിലേയുള്ളതുകൂടി കലാശില്പമുള്ള കുമകൾ മലയാളാധികാരിയിട്ടുണ്ട്. എന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ ധാരാളം ധാരാളം അഭിമാനിയുള്ളവാൻ വക നൽകുന്നണണ്ട്. എന്നാൽ മുമ്പും കവിതയെ തട്ടിവീഴ്ത്തിയ അതേ ദൗർജ്ജന്യത്തെന്നും കമ്പാഡിം സമീപിച്ചുവരുന്നതും. ഇന്ന്, കമയല്ലാതെ അതുകൊം ധാരാളം വാസ്തവിക എന്നായ നില വരുമ്പോറിയുള്ളൂന്നു. അങ്ങിനെ അതുകൊം എഴുതാവുന്ന ഒന്നാണോ കൂടി? കവിതയെന്നുപോലെ തന്നെ കമ്പൈഴ്ചയുള്ളതുവാനും ഒരു പ്രത്യേകവാസന കൂടിയേ കഴിയു എന്ന പരിജ്ഞനാഫേയുള്ള തന്നെ ഒരു പഴയ വേദം അഭിപ്രായമെന്നും അതിന്റെ ഫേരു മുട്ടുകളും കത്തുവാൻ

ആരു യുതി കാണിയ്ക്കുന്നതെന്ന് അപേക്ഷയുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേകബിജദയോഗ്യതയെ അല്ല, സവിശേഷമായ ഒരാത്മഹിംസാത്തീയാശ് എന്നതുകൊണ്ടുന്നതു. അപേക്ഷയിൽമായ അതു അതുമന്ദിരാഗ്രത കിരാതവരോ ഇല്ലാതെ വരോ അതു വാസനാഭരിത്രും കമ്മയിൽ കൈവെച്ചു വാൻ തുടങ്ങുവോൾ അതു, സ്പാഞ്ചികമായി, കമ്മയു ഒരു കലാസൂഖ്യമായ പൊതുവളർച്ചയും ചതുവു തട്ടിയുന്ന. അപ്പോൾ കമ്മയുടെ ചില്ലുകളും ഓരോനോരോനായി വാടകിക്കരിഞ്ഞു തുടങ്ങുന്ന വേദനാജനകമായ കാഴ്ചയാശ് നമ്മകൾ കാണുന്നിവയും, സംഭവങ്ങൾ അതിലേയും വിരൽ ചുണ്ടുന്നമുണ്ട്.

സാധിത്യം എത്താൻം വിലക്കട കിത്തകയാക്കേണ മെന്ന ഭിജ്ഞിശം ഇതെഴുതുന്ന അർഹക്ക് ഒട്ടുഛേണ്ട് ദ്വാരാ കത്തമാക്കിക്കൊള്ളിട്ടു. ആറുകൊണ്ടുനാൽ വിഷയ ത്തിൽനിന്ന് എഴുപ്പുത്തിൽ വ്യക്തിയിലേയും ചാടനു ഒരു സപ്രാവം ഇന്ന പലക്കം കാണുന്നണ്ട്. കവിതയിലോ കമ്മയിലോ പൊതുവിൽ കാണുന്ന വില കവുകൾ പാഠമർിയുപ്പേട്ടുവോൾ ഒരു പ്രത്യേകകക്കവിശയങ്ങാണു പ്രത്യേകകാമികനേയോ സക്ഷിച്ചുകൊണ്ടല്ല അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു. ഒരു കവിയോ, കാമികനോ, നിത്രപക്കനോ, മൊത്തത്തിൽ സാധിത്യകാരനോ അല്ലാതെ ലേവ കന്ന് ഇതിൽനിന്നു മുതലെടുക്കേണ്ടതുമില്ല. മലയാള സാധിത്യത്തിന്റെ സത്ത്വതോമ്പവമായ വളർച്ചയിലുള്ള പ്രതിപത്തികൊണ്ട മാത്രമാശ് ഇതരയും പറത്തതു.

സപ്രത്രമായ നോവലുകളും നാടകങ്ങളും ഇന്നിയും നമ്മകൾ വേണ്ടതു ഉണ്ടായിക്കഴിത്തെടുത്തിട്ടില്ല. നല്ല നോവലുകളുള്ളതുവാൻ പ്രാണ്ടമാരായ പലക്കം നമ്മുടെ പേരെട്ട തു കാമികനുകൾക്കിടയിലുണ്ട്. അവരിൽ നിന്നു നല്ല ചെറുകമകൾ മാത്രമല്ല, നല്ല വില നോവലുകളും മലയാ

ഈഭാഷ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുന്നവർക്കനും വാസ്തവത്തിലേയ്ക്ക് തൊൻ അവരുടെ ഗ്രൂപ്പുക്കു ക്ഷമാച്ചുക്കുക. തകഴി യെപ്പോലും ചുതകം ചിലതിൽ നിന്നും അംബിമാനിയ്ക്ക് വുന്ന നേട്ടങ്ങൾ ആരു വഴിയ്ക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു കൈവന്നിട്ടണ്ട് എന്ന സദ്ദ് ഗതി വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ തൊന്ത്രിങ്ങിനെ പറയുന്നതു്. നമ്മുടെ ഭാഷ അങ്ങിനെ ‘കഷ്ടിപിഷ്ടി’ യായി കഴിഞ്ഞതുകൂടിയാൽ പോരല്ലോ.

കാഞ്ഞങ്ങളുടെ ധാമാത്മ്യം ഈ നിലയിലായിരിക്കും, മലയാളസംഗമിത്യത്തിന്റെ നാടകക്കാവയിലേയ്ക്കു വരിയ സംഭാവനകൾ നൽകവാൻ ഡോ. സി. അൽ. കീഴ്പ്പിഴ്ച ചെയ്തുവരുന്ന പരിഗ്രാമം എത്ര നിലയിലും സപാഗതാർമ്മാണു്. മദ്ദനമരിയം, ഉമ്മിണീത്രക്കു എം നീ പേരുകളിൽ രണ്ട് ഗദ്യനാടകങ്ങൾ ഡോ: പിതൃക്ക കഴിഞ്ഞതാണും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഡോകൂതുടെ മുന്നാമ തത്ത നാടകമാണു് ഈപ്പോൾ സാധിത്യരദ്ദുവരുത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന ‘ശശലപ്പത്രി’.

വായിയ്ക്കാൻ മാത്രം കൊള്ളാവുന്ന നാടകങ്ങളുണ്ടു്; അഭിനയിയ്ക്കാൻ മാത്രം കൊള്ളാവുന്നവയുമുണ്ടു്. എന്നാൽ വായിയ്ക്കാൻ അഭിനയിയ്ക്കാനും ഒരുപോലെ കൊള്ളാവുന്ന നാടകങ്ങൾ നമുക്കു് എറരയില്ല. ഈ മുന്നാമ തത്ത വകുപ്പിൽ സ്ഥാനമർഹിയ്ക്കുന്നവയാണു് ഡോ:പിതൃക്ക യുടെ നാടകങ്ങൾ.

അഭിനയിച്ചു പരീക്ഷിച്ചുതിനു ശേഷം പ്രസിദ്ധ പ്രീടിത്തുന്ന നാടകങ്ങൾക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ എറ്റവും തത്തിനുകൂടുന്ന നാടകങ്ങളേക്കാൾ താരതമ്പ്രേക്ക കൂട്ടതൽ മെച്ചപ്പെടാവും. നാടകം ആരു പേരിനെ തികച്ചും അർഹിയ്ക്കു അഭിനയക്ഷമമാക്കുന്നോൾ മാത്രമാണും താരം. അപ്പോൾ ഒരു നാടകത്തിന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് അതെഴുതുന്ന ആളും മാത്രം ആരുയിച്ചുപ്പേണ്ണു വരുന്നു.

നൂ. നാടകക്കവി, നടക്ക്, നാട്യസംവിധായകൾ—ഈ മുൻ ഘടകങ്ങളുടെയും സംജീവസമായ സമക്രമങ്ങളിലൂണ്ട് ഒരു നാടകത്തിന്റെ വിജയരചനയും അതായെല്ലാം തും. തുംവിധായ മുൻ അഗറിച്ചിൽ പരിക്ഷിയ്ക്കപ്പെട്ടു മുൻ ദശ കണക്കവയാണ് ഡോ: പിള്ളിയുടെ മുൻ മുൻ നാടക ക്കങ്ങളും എന്നതിൽ സാധാരണനാടകങ്ങളേയും അഭിപ്രക്ഷിച്ച് അവയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു പ്രസ്താവാർമ്മായ മെച്ചപ്പെടുത്തിയാണ്. മുൻ നംബ മദ്ദരാഡി കേരളസമാജത്തിലെ കലാവകുപ്പിന്റെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ അഭിനയിയ്ക്കപ്പെട്ടവയാണ്. കൂടുതിൽ പരയടക്ക, അതിരായത്തിലും അതവിയ്ക്കുന്നത്തിലും തികച്ചും പുത്തനായ “പുതിയ ജനം” എന്നായ മേരാത്തകനാടക കഴിവന്താണ്ടിൽ കലാവകുപ്പുകാർ അഭിനയിയ്ക്കുന്നായി; പ്രസിദ്ധമാരായ ‘നാട്യനം പി. ഭാസുരനമായിരുന്ന ആ നാടകത്തിന്റെ കവികൾ. പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടം അതു് മലയാളഭാഷയ്ക്ക് നല്ലൊരു നേട്ടമായിരിയ്ക്കും. ആ നാടകത്തിന്റെയും സംവിധായകൾ ഡോ: പിള്ളിയായിരുന്നു. ഫുരെ, അഭിരംഗം ഒരു നല്ല നടനമാണ്. അഭിനേന്ന നോക്കരോഗാർ നാടകക്കാർത്ഥാവും നടനം സംവിധായകനും ഒരു ചെറുപ്പിന്മുക്കിയാണ് ഡോകൃഷ്ണൻ, എന്ന കാണാം. വ്യക്തിഗതമായ ആ വിശദ ഘണ്ടക്കാണ്, ഡോ: പിള്ളിയുടെ നാടകങ്ങളേ കുട്ടത്തിലെ വിജയലുഭ്യങ്ങളെന്നതു്.

ബേജുമം, കുതശ്ശത്തെ, ത്രാഹം തുടങ്ങിയ അത്തമഞ്ചാഡി ഉൾപ്പെടുന്ന മാരംശിക്കുന്നല്ലപ്പെട്ടെല്ലാം കേന്ദ്രവിന്ദുവാണീ രചിയ്ക്കപ്പെട്ടു മുൻ നാടകര മന്ദിരത്തിലെങ്ങൾക്കു വലിയ വിലയിടിവു വന്നാട്ടുള്ളി ഇക്കാലത്തു് പ്രത്യേകിച്ചും നല്ലൊരാവയും നിരുത്തിയുള്ളുന്നെന്നു്. അത്തരം മന്ദിരപ്പെട്ടെല്ലാം ഇതിലെ നായികയായ വല്ലി മതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു്.

അതുവശ്യത്തിൽ കവിതയെ ചെലേപ്പാമെങ്കിൽ ഒരു രദ്ദ് ഗവും ഈ നാടകത്തിലില്ല. ഓരോ സന്ദർഭവും അതു വശ്യപ്പെട്ടുനാ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടു വേണ്ടതു സ്ഥാരിപ്പിയ്ക്ക വാൻ സമർത്ഥമായ ഒരു ഭാഷയാണ് ഉടനീളം ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാം രദ്ദ് ഗതത്തിലേയും നാലാം രദ്ദ് ഗതത്തിലേയും മധുരമായ ശാന്തിക്കൂട്ടുക കവി ശ്രീ: പി. ഭാസ്കരനാണോ പ്രത്യേകാൽ പിന്നെ പാട്ടുകൂട്ടുക മെച്ചപ്പെടുവാൻ ഒരു തന്നെ വിസ്താരക്കോട്ടില്ല.

ഈക്കുറൈനെ പല സൗഖ്യാദ്ധ്യക്കൂട്ടും അനന്തരമായിച്ചേട്ടു തി കലീനയും, ശാലീനയുമായ ‘ചെലവച്ചതി’ എ വായന കാക്കു പരിചയപ്പെട്ടുതന്നുത്തിൽ ചുനീയ്ക്ക വലിയ സന്തോഷമുണ്ട്’.

മദ്ദിരാഡി,
നവമുഖം 1950.

സി. കെ. അഷ്ട്ര അട്ടിമലപ്പൻ

രംഗം ।

[സമയം—സാധാരണം。 കൃപ്പലിന്റെ വൈക്ഷണികൾ നിന്മാം സ്വന്തമായി ലേക്കും മടങ്ങുന്ന രണ്ട് സ്നേഹിതമാർ—വല്ലി യും ഇളിരയും —

വല്ലി അസ്ത്രമനസ്തുത്യേയും ഭാരതാംബുദ്ധയേയും റോക്കി പുഞ്ച കോൺഗമരേഖാട പാട്ടുനാ :—

പാട്ട് (മോഹനം)

കണ്ണിനു വിണ്ണായ് കരളിനാമുതായ്
കാണ്മും ഭാരതവാടകവാടം,
ജനമം നാല്ലിയ കർക്കിടി തൻ
കമുതരോജപ്പലമഹിതകവാടം,
വാദ പൂരാതന സംസ്ഥാരത്തിൽ
സെണ്ണരഭസാദ്രവിമോഹനദേശം,
ഭാരോ മണ്ണിന്തരിയിൽപ്പോലും
ധീരതകൾ കതിരണ്ണിയും ഭേദം,
മാനസംമണി ഭാരതജനനി
മാധ്യാദ്ധോഹനശാഖപ്ലഡ്യരണി,
മതിമദമരളം സൃതികളുമായി—
ക്ഷിതിയിതു മാടിവിളിപ്പിതു നമേം.

[പാട്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ മുൻകുട്ടി പ്രവേശിച്ചും അന്നാതെ നിന്മിക്കുന്ന ഇളിരയെ റോക്കി വല്ലി :—]

വല്ലി: ഇളിരേ, അതാ നോക്കു അസ്ത്രമനസ്തുത്യേന്റെ ആ റപാസഭായകമായ ചെങ്കതിരകൾ തട്ടി വെട്ടിത്തീ

ഇങ്ങനെ ബോംബെ തുറമുഖം. നമ്മുടെ മാതൃദ്ദേശിയും, ഭാരതാംബുഡ്, കവാടങ്ങൾ. ചുരുന്താരല്ലോ പ്രദമായ കാഴ്ച! സത്യപരിപാലനാത്മം ലോക ക്ക് മാതൃകയായി മന്ത്രവും കൊല്ലുങ്ങളായി അടിമ കളായി ഒഴിക്കുന്ന പുണ്യാത്മാകൾ വസിക്കുന്ന ടാർതം! അതെ, എത്രതെന്ന ഭൂതികങ്ങളും പരീക്ഷ കളിൽ സഹിച്ചും, സത്യത്തിനെ മുടക്കെ പിടിച്ചു, ആ വഴിക്ക പോയാൽ വിജയം തീര്ത്തയാണുന്നില്ല ഭാരതീയസംസ്കാരം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്? ഒക്കെ കാലത്തു് ക്കുംബവരമാരായിരുന്ന ഭാരതീയർ, ഈനു കുംഘപ്രഥമാരായിരിക്കാമെങ്കിലും ഇന്നതേതത്രും ഇനി വരവാനിരിക്കുന്നതുമായ ലോകത്തിനു് സമാധി പാഠം ഉപദേശിക്കാൻ അവർ മാത്രമാണു് ബാക്കി യുണിഡാവുക. അവക്ക് മാതൃമെ അതു സുസാല്പാവു മാക്കുകളിൽ. അവക്ക് രാജുങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി മേ റ്റക്കോയി സ്ഥാപിക്കണമെന്നില്ല; അന്യായമായി കമ്മിറ്റി ചെയ്തു സാധുകളുടെ രക്തം പിഴിത്തു് ക്കുംഘപ്രഥം കൈടണാമെന്നില്ല. ജാതിസ്സല്പാവു, ധർമ്മവും, മുസ്ലിംമാരും, ജൈനരും, ബൈറ്റില്ലരും തമിൽ ഭാരതാംബുക്ക് വ്യത്യാസ മില്ല; എല്ലാം ആ അമ്മയുടെ മലപ്പുംതു് കടിച്ച വള്ളൻ സന്താനങ്ങൾ. അവിടെ മതങ്ങൾ ആരു ഉത്തരവിച്ചു്? എത്തെല്ലാം മതങ്ങൾ അവരും കണ്ടു്! എത്തെല്ലാം മതക്കാർ അവരെ ഭരിച്ചു്! ഓരുസിംഹാസനം എത്ര വകുവത്തിമാർ കൈമാറി

അതു അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ, സ്നേഹിച്ച എന്ന കാരണത്തിന്, എത്ര കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു? എന്നിട്ടും അതു അമ്മയും മക്കളും ഇന്നും മെഴ്ഞൻ കൊള്ളിക്കയാണോ”; ഇന്നിയും സ്നേഹിക്കവാനും അഭന്നോ നൃം മനസ്സിലാക്കാനും അമിക്കകയാണോ”. യേ, സർവ്വലോകവന്നുമായ അപ്പാശംസ്കാരമെ, അവിടേക്കു കൂപ്പുകൈ! കുറ്റത്തെ പട്ടിണി കടിച്ചുവവക്കുവോഴം ചിരിച്ചുകൈണിണാണോ” അതു മക്കൾ മരണം വരിയ്ക്കുന്നതു്. നിരായുധരായാണോ” അവർ മറ്റുള്ള അക്രമികളോടു് സ്വന്തത്രുത്തിനവേണ്ടി പടവെടുന്നതു്. ഇങ്ങു ചട്ടക്കു പകരം അവക്കി “സത്രകവച”മാണോ”. ഇന്തിര, നാം ഭാഗ്യവതികളാണോ”; അതു അമ്മയുടെ മകളായതുകൊണ്ടു്.

ഇന്തിര: പരമാത്മിമാണോ” വല്ലീ—ലോകചരിത്രം മുഴുവൻ പഠിക്കാൻ നമുക്കിടവാനോ. പേരുകേട്ട പുരാഖ്യ നാൾ പല രാജുക്കളും മണിക്കാരിക്കനാരിക്കാം. എന്നാൽ പേരുകേട്ട സ്നേഹികൾ ഭാരതത്തിലെപ്പോലെ മറുറതരാജുത്തിലുണിണിയിട്ടുള്ളതു്? എത്ര എത്ര ജോവാൻ ആഹു് ആക്ഷീകരിയാണോ” ഭാരതം സ്വയ്യിച്ചതു്? ഭാരതം കണ്ണ മാതിരി ഒരു ഘത്മിനായേയോ, ഒരു തുർജ്ജിധാനന്നേയോ, ഒരു ഉണ്ണിയാള്ളു യേയോ, എന്തിനു്, പുരാണപ്രസിദ്ധകളായ ദമ്പയന്തി, ശക്കന്തളി, സീത എന്നാവെരപോലുള്ള സ്നേഹിത്യാങ്കളും മറ്റാക്കാണോ”, കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്? സമൃദ്ധായത്തിൽ ഭാരതസ്നേഹികൾക്കു

ണ്ണായിരുന്ന വിലയും നീലയും, സപാതന്ത്രവും, അർവ്വൻ, അത്രപ്പയോഗപ്പെട്ടതിയിരുന്ന റീതിയുംപോലെ മറേറ്റു ഭേദങ്കാക്കാണ് തങ്ങളുടെ സുകീകരിച്ച പുറി അഭിമാനിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടിട്ടിള്ളു? ദേവീ, അവിടുന്ന തങ്ങളുടെ ദ്രുംഗാചരമായതു മുതൽ തങ്ങൾ അനന്തവിക്ഷന ആനന്ദത്തിന് കണക്കില്ല. അമേഖ, അവിഭേദക നൃസ്ഥാരം.

(ഘണ്ടമുഖപ്രിയ.....ഇദിര പാട്ടം.)

പുംശുസ്തി.....ന്യ സു...മലയസമീ...രേ
മുനിജനസേ...വിതയമുനാതീരേ...
ഗാ ..യതി...വനമാ...ലാമധുരം
കണാ.....യതിവനമാ...ലാ.....
തു കു സി...ദാ...മ വിശ്വാസവാരി
ജലജദവസ്തുത സത്ത്രണശൈരി.
പരമധാന എദയോൽസമംഘാരി.
പരിപൂരിത മുഹൂരിമദാരി
ഗാമനി.....മാലി...

വല്ലി. ഇദിരെ, നാം പരിശാരാധിപ്പാ.. എന്നാണിന്നു
കാണുക. നീയേന്നാട് ചെ.യു ധാദാനവും എ,
നേരും മരക്കാരെത. തങ്ങളുടെ എന്നേറ്റരിൽ വ
നു് എന്നറയും അപ്പെന്നറയും കുടു കുറച്ച് നാഞ്ചി
കിലും താമസിക്കണം. എന്നർ അംബീകരയ കാ
ണണവാൾ എന്നർ ഭാഗ്യത്തിൽ നീ അസൃഷ്ടാലു
വാകം. അമധയില്ലാത കുവു് താനർജിഞ്ഞിട്ടു
നേരില്ല. അത് സ്നേഹമാണെനെ. അവർ, വേ

രിന ഭത്യയാണെങ്കിലും, എൻ്റെ കാണപ്പെട്ട അ
മയാണോ. പാവം!

ഇന്തിരഃ വല്ലീ, ഞാൻ തീച്ച്ചയായും വരാം. ഈതു യോ
ഗ്രഹായ ഒരു പിതാവിന്റെയും പുത്രിയുടെയും ശ്രീ
ദേവതാമസിക്കവാൻ ആക്കാണിപ്പുമണ്ഡാകാത്തതു്? മാത്രമോ, വല്ലീ നിന്നെ, എൻ്റെ പ്രാണനു സമ
യായ നിന്നെ എന്നിക്കെങ്കിനെയാണു മരശാൻ
സാധിക്കുക. എത്ര തവണയാണോ നീയെന്നെ ഓ
രോ വിധത്തിൽ സധായിപ്പിട്ടിട്ടില്ലോ. ഞാൻ മറ
നോക്കാം; ഈ ദേഹത്തിൽ പ്രാണവായു ഒഴിയു
ന്നോൾ.

(വല്ലീയുടെ നയവാദം അശ്രൂക്കുവാൻ തന്നെ കണം. സാരി
ത്രം കുക്കാണ്ടു കുള്ളുവീർ തുടർച്ചയെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു.)

വല്ലീ: അതുകെട്ട്. നമ്മുടെ സംഭാഷണം നിരുത്തും. കര
യട്ടക്കാരായി. സാമാന്യങ്ങൾ ചുല്ലാമെട്ടത്രു് കൂട്ട്
ലാറങ്ങാൻ ഒരുപ്പിനില്ലോ. പോകാം.

(ഉരുവാക്കം പോകുന്ന)

കർട്ടണം

രംഗം 2

[ബോധിനായ്ക്കുർ ബദ്ധസ്വീരിക്കീ, വല്ലി ആരൈയോ പ്രതീ ക്ഷീമ്യ നില്ലുന്നു. സാമാന്യങ്ങളും അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വല്ലിയു ഒരുപാന്തിന്—ഗോപിനാമൻ സാവധാനത്തിൽ ദ്വാനവദനനായി പ്രവേശിക്കുന്നു.]

വല്ലി: (അപ്പുനെ കണ്ണ മാത്രയിൽ കാപിട്ട തെരും)

ഗോപി: (മക്കളും ശിരസ്സും തൊട്ടുന്നരഹിച്ചു തലോട്ടിക്കൊണ്ട്) കട്ടിക്ക വഴിക്ക യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല?

വല്ലി: ഇല്ലോ. സുവമായിത്തന്നെ വന്നുചേരും. ചില്ലറ വല്ല ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിട്ടണിക്കിൽ തന്നെ ഇരും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അനുസ്ഥാനയും അംഗികയേയും കാണുന്നതും ഉത്തരവെറ്റുകൊണ്ടും അതു തന്നെന്നും അറിഞ്ഞെതയില്ല. (മെറുമായി നിർക്കുന്ന അപ്പുനെ സുക്ഷ്മാച്ചു നേരുക്കിയിട്ട്) അനുകൂലനുതാനാണുതുക്കിയിരിക്കുന്നതു്? ഇതെന്നൊരു വേഷമാണു്? (കോട്ടാനേലെ പൊട്ടയെല്ലം തട്ടുന്നു) അനുസ്ഥാന കണ്ണാൽ അറിയാത്ത മട്ടായിട്ടണ്ട്. ഇതെന്നുപററും?

ഗോപി: മക്കളും, അനുസ്ഥാനാനും പററിയിട്ടില്ല. നീ വരുന്നനീക്കേണ്ട. കുറെ, കുടം വന്നു. നീനെ പഠിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി. ആകുട്ടു, അതൊന്നും സാരമില്ല. നമ്മുക്കു ഹോകാം. വിവരമെല്ലാം പിന്നീട്

പരയാം. എൻ്റെ കട്ടി യാത്രക്കാണ്ട് വല്ലാതെ
ക്ഷീണിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. വരു (തിരിത്തേ) എന്നോ, അല്ല
അതു സാമാന്യങ്ങൾ എല്ലാം എടുത്തുക്കരാണ്ട് വരു.
(പേരുകുന്ന. സാമാന്യങ്ങൾ എടുത്തുക്കരാണ്ട് പോർട്ടുഗീസ്
അവരുടെ അന്താരാഷ്ട്രമിക്കണാ.)

കർട്ടണ്ട്

[കു ചെറിയ കടിൽ—സമയം സാധാരണം. ശോപിനാ മൻസ് ഭൂത അംബിക ഇങ്ങനു പക്കയിൽ നുൽ നുൽക്കുന്ന. വല്ലി ആവേശിക്കുന്ന.]

വല്ലി: എന്താണുംബികേ, ഈതു നേരത്തെ കളിച്ചു് തയ്യാ രായി അരല്ല.

അംബിക: അരതെ കുന്നതെ. ജീവൻ എത്തുവിഡിയോക്കിലും ഒട്ടകബണ്ട. തന്നെത്താൻ ചാവുന്നതു് പാപാന ല്ലെ നമ്മടെ. കാരണാന്മാരു പറത്തിട്ടുള്ളതു്. അരതോണ്ടതു ചെയ്തില്ല.

വല്ലി. അംബികേകു, എന്തിനാണൈങ്കെനയല്ലാം പറയു ന്നതു്? വിധിച്ചതെല്ലാം അന്നഭവിക്കേണ്ടു്? സത്യ വാനും ധർമ്മിംഖുനമായ നഷ്ടചക്രവർത്തി കൂടി എത്തെ ല്ലാം ഭരിതങ്ങൾ അന്നഭവിച്ചു്. സത്യം പരിപാ ലിക്കാൻ ധരിശ്വന്തരും എത്തു കഴുന്നുങ്കുങ്കു അന്ന ഭവിച്ചു്. അതുപോലെ നമ്മക്കും, വിചാരിക്കാതെ വന്ന കിഴ്തക്കളെ സന്നേഥത്തോടുകൂടി അന്നഭ വിക്കാം.

അംബിക: കുന്നതെ, വിചാരിച്ചിരിക്കാണെ വന്നതാ സൗക്കിൽ അന്നഭവിക്കാമായിരുന്ന. ഈതെല്ലാം വ തദ്ദിക്കുട്ടിയതല്ലെ. ഈസൗക്കിലും ആ മഹാപാ പികളുടെ കൂട്ട് എജമാനും വിട്ടാൽ മതിയായി ഇന്നും.

വല്ലി: അതുടെ കുട്ട്?

അംബിക: ഒന്നു പറയണമെന്നു മോളേ. കിഞ്ഞുചോയി കൊറിച്ചു നാളി കഴിഞ്ഞപ്പോഴും കൊരെ കഴുവേ റികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചങ്ങാതികളായി. അതി ലു മുന്നു പേരാണ്⁹ പ്രമാണികൾ. എന്നതാക്കയാ അവരേറേഡ പേര്. അതു മുരക്കൾ, വള്ളവേലു, ഈ നിഡിയാൽത്തൻ അതു മാങ്കാട്ടു, കീക്കാട്ടുയോ മരരാ ഒരു തന്പി, യമക്കിങ്ങരമാർ. അതു തന്പിടെ മട്ടക്കണ്ണാ അവൻ വൈശ്രൂണനോ മരരാനു¹⁰ ഇതാ നും. അവരുടെയൈക്കെ കുട്ടി കാഞ്ഞുവെച്ചു¹¹ പീട്ടുക കൂച്ചും, കള്ളികട്ടും അദ്ദേഹത്തിനെ തോല്ലിച്ചു ക്കോ. എല്ലാവരേയും പെരുവഴിയാക്കി. അല്ലാ സെഡന്താ?¹² പ്രണോല്ലാം പ്രിട്ടങ്ങി കഴിഞ്ഞു. തക്ക വെള്ളയണ തോട്ടോം മകളാവും എല്ലാം പെട്ടാപ്പോട്ടുക കംണിനു¹³ കൊടുത്തു. ഈതാ ഈപ്പോ അരരാന്റെ ചാവളക്കാരനായി വേലവയ്ക്കുന്നു.

വല്ലി: (അതുടെതോടും മുസന്നുതോടും കുട്ടി) അംബികേ, നീങ്കുള്ളന്താണിപറയുന്നതു¹⁴? അപ്പുന്ന് പറന്തെ കമ്പയിതോന്നമല്ലപ്പോ. ചുനേന പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി കടം വാങ്ങിയെന്നും, ഒട്ടവിൽ വീടുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതായപ്പോൾ കടക്കാർ കേൾസു കൊടുത്തു വെന്നും, വേരെ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ എന്നേറ്റുവരും മറ്റൊ വിറു കടം തീരുമ്പാവെന്നമാണല്ലോ പറന്തതു¹⁵.

അംബിക: മൃഗത്ത നോൺ — മൃഗത്ത നോൺ (ശിർഘയോ സംരക്ഷണ) അതു. അദ്ദേഹം ഈപ്പോ നോൺയും പ

രയും, വേണക്കി കൊല്ലയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യ-ര, നട്ടുവാടി ചുതാടിയാണ് ഈ പ്രസ്താവിലാം കളിഞ്ഞതു്. അവരെ കാണാനോവാ എമാൻറു മൊക്കു കാണാം താ. ഒരു പ്രേടിയോ, എന്താക്കേയോ. അവരീ ടേതാട്ട് തിരിയാൻ പറഞ്ഞാലിട്ടേതാട്ട്. വല തേതാട്ടുന്ന പറഞ്ഞാലും വലതേതാട്ട്. ഇന്ന കൈച്ചവി യെ ആൽ വകവക്കണു. എന്നാലും തിന്ന ചോ റിന് കുട കാട്ടുണ്ട്. ഭാ. അതാ ഇവിടിത്തല്ലാം കണ്ണം കേട്ടും ഇങ്ങനെ കുടക്കണണെ. എൻറു പൊന്ന കുട്ടമയുണ്ടായിരുന്നുകും എൻറു കുടതിനെ അഭ്യർത്ഥി ഇങ്ങനെ പെരുവഴിയിലാ സൗമാധ്യമായിരുന്നോ? (ദിക്ഷാനിഗ്രഹം. കവിതാത്തട്ടം ഇരുക്കുടി ഒഴുകനു കണ്ണുനീറു വല്ലി തുടക്കനു. അല്ലെന്നു തെ മൗനത്തിനശേഷം) ഇതൊക്കെയായിട്ടും അഭ്യർത്ഥി പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ, മാനേജ്മെന്റ് സ്ഥാനം എറേറ്റുകയുാ. അവരേറേട കുട പോയു ചില പ്പോൾ നാലബുദ്ധി ദിവസാകം തിരിച്ചു വരാൻ. അ നീനാക്കേ എല്ലാ ജോലിം മുട്ടുണ്ടും.

വല്ലി: അപ്പോൾ പിന്നൊയെങ്ങിനെയാണ് കഴിഞ്ഞതിൽ നാതു്? ഇതൊന്നും ഉടമസ്ഥൻ അറിയില്ല?

അംബുക: അതാ തൊന്നും പറയാൻ തുടങ്ങോ. വഞ്ചു കിലും അപ്പോഴുക്കു തൊൻ ചെന്ന ആപ്പീസു വെല യോഴിത്തുല്ലാം നോക്കും. എഴിൻറു കുണ്ടത്, ഒരു വെലക്കാരത്തിയെയെന്നും മറ്റു വേലക്കാർ വള്ളമാനിക്കാൻ പോണു. മൊതല്ലാളിയാണു

കീൽ ഒരു വല്പ് കണ്ണിശക്കാരൻ. ഒരു ശകലം വിച്ഛവീഴ്ച ചെയ്യുന്ന അളളിപ്പ്. തത്ര കണ്ണാധ്യടക്ക ഗൈക്കീക്കം. ഇതെല്ലാം കൂടി ഒരു ദിവസം അഭ്യാസം അഭ്യാസം കണ്ണപിടിക്കം. അപ്പോഴാണോ”.

വല്പ്: അംബുകെ വ്യസനിക്കാതിരിക്കു. അപ്പുന്ന ഒരു നീക്കം വേണ്ടി നീങ്ങൾ എത്ര ബുദ്ധി മട്ടി. തൊനെന്നേറിനെയാണോ നീങ്ങളോടു നബി കാണ്ണിക്കുക. അതെല്ലാം ഇന്നപ്രക്കരത്ത് സമൂഹിക്കുകയാണോ. നീങ്ങൾ അംബുകയല്ല. എൻ്റെ അമ്മയാണോ. ഇന്ന മുതൽ തൊനൊയു ധനവാന്നീരുകളിൽ ഒരു വെള്ള വേലക്കാരി. നമുക്കു രണ്ടുപേഴ്സം കൂടി ജോലിചെയ്യാം. അപ്പോസു ജോലിചെയ്യാം തൊന്ത് ചെയ്യുകോ ഇല്ലാം. ബാക്കിയുള്ള സമയത്തു എന്നോടു പറഞ്ഞെന്നൊളം ഒരു പ്രക്കരം അപ്പോനെന്ന വേണമെങ്കിലും തൊന്ത് നീങ്ങളും സഹായിക്കാം. ഒരു പ്രക്കരം, തൊന്ത് വന്ന തുകാണ്ടു അപ്പുന്നീരു സപ്രാവം തന്നു മാറിയെന്നും വരാം. കഴിയുന്നതും കാറിറാനും തൊന്ത് ശ്രമിക്കാം. സാധിച്ചാൽ നാം ഭാഗ്യമൊരിക്കും. എന്നു തായാലും അംബുക വ്യസനിക്കുതും. നീങ്ങൾ മാത്രമെ ഇപ്പോൾ എന്നിക്കൊയു തന്നെയുള്ളൂ.

(അംബുക വല്പിയെ കൈട്ടുപുണ്ടിച്ച ശിരസ്സിലുമ്പയെക്കുന്ന.)

കർക്കൻ

[എഴുവൻ—കയ വശം—വല്ലി കയ അട്ടിൻകുട്ടിയെ എടു
ത്തു് ഉമബച്ചു് കയ പാടു് പാടി സ്ഥിരന തദ്ദുടികൊണ്ടു് ഇം
കണ്ണ. മി. ഗോപിനാംമൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു്
കോപിച്ചു് ശരി എഴുവനു പരിഗോധിക്കുവാനായി വരുന്നു.
സംഗീതം കുട്ടു് ആ വഴിക്കു് ചെല്ലുന്നു. പാടു കഴിയുന്നതുവരെ
നിറുംഖനായി നില്ക്കുന്നു.]

(അട്ടിൻകുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ടു് പാടുന ശാന്തം)

രാഗം മാലഭു

(അട്ടിനാശം)

അതുന്നും— എതുന്നും
അതുശാവനിയിൽ വാസന്തം
അരണയുന്നു— പുണ്യന്നു
അരജശിത്രവേ നീ കാണുമീലേ!
ലലലാ—ലലലാ—ലലലാ—ലലലാ
കിത്താടേ—കി ത്താടേ
മഞ്ഞുവാടികൾ കാണുമീലേ!
നീലക്കണ്ണിലുകൾ നീങ്ങപമശാന്തം
നീരൈച്ചുവാരിവതു കേൾപ്പുമീലേ!

(അതുന്നും...)

മധുമാസം—മലർമാസം
വര്ഷായു് ധരണീമുള്ളഹാനം

മഞ്ഞണിയും—മരനിരയിൽ
കാണായുമോകിലെ സുവില്ലാസം

(അതുനടം...)

കോമളമായു—പ്രേമദമായു
ശ്രദ്ധമനോധരമെമ്പാനം
ഉയരകയായു—തടിനികളിൽ
മനിവീണകൾത്ത് സുവഗാനം.

(അതുനടം...)

അടാമോ—പാടാമോ
അടിവെച്ചടിവെച്ചടാമോ!
അജമേ നീ—ഭ്രവിതിങ്ങ
പുളുക്കുവത്തിൽ മുടാമോ!

(അതുനടം—അതുനടം)

ഡൈ: (പാട്ട് നിന്തിയപ്പോൾ) നിങ്ങളുണ്ടാ മാനേജ്ഞടക്ക
ചുത്തു?

വല്ലീ: (എഴുന്നേറു) അതെ—നിങ്ങൾ?

ഡൈ: ഞാൻ ഈ എന്നുറവിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണു്. നീ
അള്ളടക്ക അട്ടുന്നു എവിടെ? എത്ര ദിവസമായി എ
ന്നുറവു വീടു പോയിട്ടു്? ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിനു ഒ^{ബ്രഹ്മം}
കൊട്ടക്കുന്നതു എന്നുറവു നോക്കുതിനാണു്.

വല്ലീ. അട്ടുന്നു പോയിട്ടു് നാലുദിവസമായി. ഒരു പ
ക്കു ഇന്നു തിരിച്ചെത്തിയേക്കും. അട്ടുന്ന ദേഹ
തിനു നല്ല സുവമില്ലാതിരുന്നു. ഡോക്ടറു കാണു

വാൻ ബോധിനായ്ക്കുർക്ക പോയിരിക്കയാണ്. പ്രക്ഷേ അതുകൊണ്ട് എല്ലറു കാര്യങ്ങൾക്ക് യാതൊരു കോട്ടവും വന്നിട്ടില്ല. നിങ്ങളുടെ മാട്ടുകളിലും നന്നായിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്ന ക്ഷാരകളും, എല്ലക്കാട്ടിലെ പണികളും ഉത്തര വിന്റുപ്രകാരം പുത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു അ കൂദത്തിൽ എല്ലറുകാർക്ക് അസുഖാജനകവും കുടി അയിട്ടുണ്ട്. എൻ്റെ അപ്പുന്ന ശമ്പളം കൊട്ടക്കുന്ന ചെങ്കിൽ അതിൽ നിങ്ങൾക്കു വ്യസനിക്കവാനില്ല; ദേഹംപുട്ടവാനമില്ല.

മണി: അതു ശരി. പ്രക്ഷേ, അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തില്ലാതെ ഈ ജോലിക്കളിലും നടത്തുന്നതാരാണ്?

മല്ലി: അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി—നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന വല്ലി.

മണി. (ഈത്തുതന്ത്രാട്ടക്ടി) നിങ്ങളോ? ഈ കാട്ടവേലകളിലും നോക്കുന്നതു്; അപരിചിതയായ നിങ്ങൾ. ഈ സ്നീകർക്കു ചേറ്റ് ജോലിയല്ലല്ലോ. പിന്നു, ഞാൻ കേട്ടിട്ടിരു് നിങ്ങൾ ഉയൻ വിദ്യാഭ്യാസവും കഴിത്തു് ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നു അടക്കത്തു രിച്ചേത്തിയ ഒരു തങ്ങണിയാണെന്നാണെല്ലാ.

മല്ലി: അതെ, ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നു തിരിച്ചേത്തിയിട്ടു് അധികമായില്ല. എന്നായാലും ഈ വേദ കൾ നോക്കാൻ എന്നിക്കരിയാം അതിനു ത്രാണാ ആമുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് പോകുന്നതിനു മുൻപു്

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇവിടെത്തന്നായാണ് കഴിയുക്കുയിയതു്. മുന്ന കൊല്ലിരക്കാണ്ട് മറക്കത്തക്കതെല്ലാ അരു ജീവിതം. ഇവിടെത്ത കാട്ടം മേച്ചം, വള്ളും തിരിവും എല്ലാം എനിക്ക നന്നായറിയാം; പാന അപ്പുന്നം ഏകദേശം നായക്കം; എന്നാൽ ഓടിയുക്കാണ്ടിരുന്ന ജീവി അനുരക്കം. അപ്പുണ്ടെന്ന് കുടുന്ന നടന്ന എല്ലാവും ജോലികൾ എടുപ്പിക്കേണ്ടതെങ്കിലെന്നെന്നും എന്ന് ഒരു പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോരാതെ തവളക്കട്ടിയെ നീറ്റാൻ പഠിപ്പിക്കണമോ? അങ്ങിനെന്നെല്ലാംകൊണ്ടും നീങ്ങൾക്കും എന്ന് അപ്പുനെന്നകാലം നല്ലോരു മാറ്റുമ്പെരുക്കിയുണ്ട്. ഇന്ന വക്കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു് എന്ന് അപ്പുനെന്ന ദയവും ചെയ്യും ജോലിയിൽനിന്ന് പിരിക്കേണ്ടതെന്നു്.

ശാരി: എനിക്ക് നീങ്ങളുടെ അപ്പുന്ന് എവിടെ എങ്ങാണെന്ന പോയാലും വിരോധമില്ല. അതെല്ലാം നീങ്ങളുടെ രണ്ടു പേരുക്കുമുഖം കാര്യമാണു്. നീങ്ങളുടെ സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ എത്തിനോക്കവാൻ ഞാനാറമിക്കുന്നമില്ല. എല്ലാവും ജോലികൾ ശരിയായി നടക്കണമെന്ന മാത്രമേ എനിക്കാവശ്യമുള്ളതു്. അംതു തുച്ഛികരമായി നടക്കുന്ന കാലത്തോളം നീങ്ങളുടെ അപ്പുന്ന ജോലിയുണ്ടാക്കം; ധനവും കിട്ടം. എക്കിലും നീങ്ങളുടെ അപ്പുന്നുണ്ടെന്ന ഇന്ന പോക്കും അതു നന്നാബന്നുനോനിക്ക തോന്നായിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, നീങ്ങളെപ്പുണ്ടുള്ളതു അവബലകൾക്കു് ചേർന്ന

തല്ല ഇന്ത തൊഴിൽ. എത്ര കാലമാണ് ഇന്ത വിധം തൊഴിൽ നിക്ഷയർ കഴിയുക? അതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് തൊൻ ഇത്തരം പറഞ്ഞതു്. അക്കട്ട, എന്നെന്ന കുടുംബ വരു. എന്നേൻ്റെ പണികൾ പരിശോധിക്കാം..

(രണ്ടുപേരും പോകുന്ന)

കർട്ടുൺ

[എന്നുറിഞ്ഞു ഒരു വശത്തുമുള്ള ഒരു പാരമേന്മ ചാരി ശരി നിക്ഷേപം. സമയം സാധ്യാഗ്രം.. വല്ലിയിടെ പ്രത്യേകത അധിക ഒഴു അതിരൈപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹസിൽ ചീല വികാരങ്ങൾ—അതി കെ തുടൻ” ഒരു അസുപദ്ധത—ഒരു മെശനം.

ശ്രീ: (ആത്മശബം) കണ്ണും! ദൈവത്തിന്റെ ചീതം വി ചീതംതന്നെ! വല്ലി; എന്നൊരു നിജുഷകമായ ഇ വം. വല്ലി—അവർ വനവല്ലിയാണ്. ഒരു ധനാ ലഭ്യന്റെ മകളായി വളർന്ന്, ഉയൻ വിഭ്യാഭ്യാസവും സിലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അധികംഭാവം അവരെ തീണ്ടിട്ട പോലുമീല്ല. സത്സപ്താവം, കൃത്യനിജ്ഞ, പിതൃശക്തി ഇത്തല്ലാം മുത്തീകരിച്ചതാണവർ. എ) ③ സമയോച്ചിതമായ വിധത്തിലാണ് ആ പെൺകുട്ടി ജീവിതം കഴിക്കുന്നത്! ഇതെത്ര പേക്കാണ് സാധിക്കുക? മന്നും പൊടിയുമണിഞ്ഞെ ആ മലിന വേഷത്തിലും അവർ മനോധാരിണി തന്നെ. കു ണ്ണതയെന്തനാറിയാതെ ഈ പച്ചവിരിച്ച കനികൾ ചുറ്റു ഒരു മാൻപോട്ടെയപോലെ തുള്ളിപ്പാടി, ഇം വന്നുമുയിലെ വന്നാണിയായി നടനു ആ കൊച്ചുവല്ലി എവിടെ, സപ്രതം എന്നുറിഡിലെ ഒരു ക്രളിക്കാരിയായ ഈ പെൺകുട്ടിയെവിടെ? എങ്കിലും അവളുടെ മുവത്ത് വ്യസനച്ഛായയേ ഇല്ല. അതും ഇംഗ്ലീഷയായി തന്നെ ഇപ്പോഴിം കു

ഴിയുന്നു. അവൻ സപ്തത്രയുമാണ്. ഒരത്തുക്കാം വാ! അതൊരു വരും. (കരച്ചുനേരത്തെ മെറും.) “പണം, പണം” എന്ന്, രാപ്പുകൽ നീലവിളിച്ച് തലത്തല്ലി എത്ര പേര് ചാകുന്നു. “മാളികമുകളേറിയ മനനർക്ക് തോളിൽ മാറ്റു കേരുന്നതും ഉവാൻ”; അതരാണതോക്കുക? കരച്ചു പണം കയ്യിൽ കുട്ടിനോഴുകൾ, ദയ, ഒന്നായും ഇത്തല്ലാം മനഷ്യനെ വിരുദ്ധാഴിയുന്നു. സുഹൃത്തുക്കളെ മറക്കുന്ന; പോരാ ചിലപ്പോൾ താൻ ജനിച്ചതും കളിച്ചവള്ളാത്രമായ നാട്ടിനേയും തന്നെ എടുത്തു വളർത്തിയ അള്ളക്കളേയും വെറുക്കുക. അവജന്തയോടുകൂടിയ ആനോട്ടു! അനന്തരായമായ ചിന്ത, അഭിമാനമില്ലാത്ത ശ്രദ്ധത്തി, സാമൂഹാധികാചാരങ്ങളിൽ പോതിന്തു മർദ്ദനം, ചൂഷണം. സത്യം, മര്യാദ, വിനയം—അതൊക്കെ ചുറംതുള്ളപ്പെട്ടവയാണ്: ചെപ്പാചികമായ പിരുക്കോലങ്ങളുടെ ‘കാവടി’ തുള്ളിൽ കാണുന്നോൾ വെരുക്കുകയോ, ചിരിക്കുകയോ, സമർപ്പിക്കുകയോ, എത്രാണം വേണ്ടതെന്ന് നിശ്ചയമില്ലാതാകുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ധാർമ്മം ഒരിക്കലെങ്കിലും ഇവർ ആലോചിക്കുന്നവല്ലോ? അതിന്റെ നിസ്സാരമായ നഘനത—ഒരു ജനനം—ഒരു പട്ടിരി കണ്ണത്—എന്നെന്നേക്കുമായി ഒരു കൈടൽ—മരണം! മരണം—ചൂഞ്ഞിരിഞ്ഞാട്ട കൂടി മരണത്തെ വരിക്കുവാൻ, അതിനാത്മാത്മമായ ഒരു സപാഗതമരളവാൻ എത്ര പേരും സാധിക്കും. മുന്നക്കണ്ണം മാത്രമുള്ള അരുചെറിയ വാക്കിന്റെ ശ്രവണം, തത്പര

ചീനകമാരണം” റാഡിമാനിക്കന്, സമുദ്ദായത്തിൽ നിന്ന് നടപ്പുകളെന്ന നടപ്പുകൾ, സമുദ്ദാരത്തിൽനിന്ന്, അതു “അസംസ്” തുമാബനങ്കിലും, കാണപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളെന്നത്തേലാശിക്കന പലകൾ അസ മഹമാണ്, ഭയപ്രദമാണ്; എത്തനെ ആലോച്ചി ചുട്ടും ഒരൊഴിവുകണ്ടകിട്ടാതെ, രക്ഷപ്പെട്ടവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ ശൈക്ഷയാണ്. അവർ ഓഷ്ഠനില്ലെന്ന്, അവൻ അതിനെപററി ആലോച്ചി ചുട്ടും ഭജവീക്കനില്ലെന്ന്. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അതിന് സമയമെവിടെ? പ്രഭാതം മുതൽ പ്രഭാശംവരെ പണിയെടുക്കം. ഇരുട്ടായാൽ ‘മുരിനിവത്രം’, മുഖ്യാനവും കഴിച്ചു് അപവാദവും അസൂയയും പറത്തു്, ഒരിറ്റ് വിയർപ്പുപോലും ഭേദത്തിൽ പോടിയാനിടയാവാതെ യാമാസ്ഥിതിക്കപ്പത്തിൽ നിന്ന് തണ്ടലിൽ തടിച്ചുകൊഴുത്തു വള്ളുന്ന ഭിഞ്ചു ഭക്കനാർ ‘സൊള്റി’വാനാളില്ലെങ്കിൽ ചാരക്കേണ രയിൽ മലന്നകിടന്ന് ആലോച്ചിക്കയല്ലാതെ എതാൻ ചെയ്യുക! അവരെ ആ വിത്രുമഭവളുകൾ ഒരിൽ അല്ലെങ്കിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്ന മരണം! ആ പ്രശ്നകൾ കണ്ണടച്ചുറയിയതുപോലെ കിടക്കം. മരണം മന്ത്രിക്കം. “തൊൻ നിനെയും കൊണ്ടു പോകി”മെന്ന്. അവൻ തെട്ടിയുണ്ടെന്നും; കാപ്പിയുമായി കാത്തുനിൽക്കുന്ന വേലക്കാരനെയും മേഘസ്വാലിച്ചു, യൈന്തുന്നത്തിലെ നരയെപോലെ സഹതാപാർമ്മായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അട്ടത്തിരിക്കു

നാ ലൈമിയേയും കാണാവാൻ മാത്രം! റണ്ട് നീമീ
ഷം മാത്രം നീനു ആ ദയം ഒരു അതലോചന, എന്നു
നോന്നുക്കമായി മറക്കവാൻ മാത്രം. അല്ലെങ്കിൽ
തൊൻ എന്തിനു ഇതിനെപററിയെല്ലാം അതലോചി
ക്കണം. എന്നുപോലെ എല്ലാവരും ചിന്തിച്ചി
രുന്നുകും ലോകമാ ലോകമാകമെ? അനന്തരും നാ
കമായി മാറുകയില്ല? ഇന്ന് ഇന്ന് കട്ടം ചോരപ്പുള്ള
ഒഴുകമെ. ഒരിക്കലെല്ലാം. അല്ലെങ്കിൽ തൊന്ത്ര
നീനും ഇതു മുരം പോകണം. ഇന്നതേതു വല്ല
ഡോച്ചിള്ളി എന്തുവും പെരുകാറും ഒരു മുതലാളിയുടെ
തായിരുന്നില്ല?...അംഗ്ലാ—ഒരിക്കലെല്ലാം. തൊൻ
നീംജുംനുമായി ഒരക്കിരുവും പുലവിയിട്ടില്ല. എന്നു
കും തൊന്ത്രിപ്പോൾ അനഭവിക്കുന്ന അനന്തം ഒരീ
ക്കലുമെന്തിക്ക ലഭിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ആ വല്ല
യുടെ വാക്കുകളാകന്ന മുള്ളുകൾ എന്തുവും പെരുകാൻ
മുതല്ലാളിത്തെത്തു വല്ലാതെ മുഖ്യപ്പെട്ടത്തിയേനെ.
അവളുടെ അട്ടുനെന്ന തുലജ്ഞാനം വന്ന തൊൻ ഇതാ
അവശേഷ അതായിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതും അവണ്ണാ
ത്തിനു പുറത്തു കാണിക്കുകയില്ല. എന്തുവും
സ്വന്തമായി അപ്രത്യാത്യാത്യുടെ ചായം കൊടുത്ത
താനേന്നും അവൾ ധരിച്ചേക്കം. അതുകൊണ്ടും
അവൾ വേദക്കാരി തന്നെ. തൊൻ തല്ലാലം മു
തലാളിയും. ഒരിക്കലും കുട്ടിച്ചുട്ടാതെ നേർവ്വരകൾ.

(കർട്ടൻ)

രംഗം . 6

[സമയം രാത്രി—ഇരുളിടങ്ങൽ ഒരു കന്നിൻചരം. നാലു പേര് ചീഴ്കളിക്കുന്നു. പക്കി നിറഞ്ഞ ചീല കൂപ്പികൾ. ഒരു രോദത്തെടുവും അട്ടത്തുണ്ട്. ഇടക്കീടക്ക് ചീല പാട്ടകൾ. തുടർന്നും ശോപിനാമൻ തോൻക്കുന്നു. മുതകൻ, വജ്രവേലു, മാ ക്ഷേര്ഷ്ണ തന്പി ഇവർ ഒരു കുളംഡാണ്.]

ശോപി: (പ്രേശ്യപ്പെട്ട്) നീംപാൾ കളവു് ചെയ്യും. കുളിക്കളിയുള്ള് തോനില്ല.

തന്പി: എന്നൊ മെ, തോന്നാസം പറയണേ?

മുതകൻ: എക്കു— കുളിക്കളിയാ?

ശോപി: അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്നതാണീതു്?

വ. വേദു: (ചിരിച്ചകൊണ്ട്) ചെല്ലാതു.

തന്പി: അതോക്കെ പിന്നെയാക്കാം. അതു പണം ഈ ക്ഷേദ്ധക്കും.

ശോപി: തോൻ തോറില്ലെല്ലാം. പിന്നെന്തിനാണു് പണം?

മുതകൻ: അതു വേഷമെല്ലാം വേണ്ടാംമെങ്കിത്തു. പണം കൊടു.

വ. വേദു: അതിരിക്കും—തോൻ ചൊന്ന കാൽമും ദിനാച്ചു്.

തന്പി: അതിലോന്നാമത്തേതു്, ശോപിനാമൻ തന്നെ നടത്തണം. ബാക്കി നീയും മുതകൻറെ ക്രൂ.

മുങ്കൻ: ശരീ. അപ്പോൾ അന്തുക്കു പ്രതിഫലം?

തവി: എത്ര വേണമെങ്കിലതു്.

മുങ്കൻ: നന്യ ഗോപിനാമനക്കതയ്ക്ക് കിളി കിളിയാ ന ഒരു പൊണ്ണിരിക്കു്. ശീമ കീമയ്ക്കാം പോയി വന്നവളാക്കം. അന്ത തക്കക്കാടത്തെ എന്ന കു് കൊടും.

ഗോപി: (കുട്ടി പേശ്യങ്ങാട) ചരീ!! എരഹു! ഒരു കാ ത്രുമണ്ണു് എന്നെ എത്ര വേണമെങ്കിലും പറത്തു കൊള്ളി. പക്ഷേ എൻ്റെ കട്ടിയുടെ പേരു പോലും ശമ്പുക്കുന്നതു്.

വ. വേലു: അപ്പടി കോപിയ്ക്കാതിന്. നീയും ഒൻ പോലും എല്ലാം എക്കളുടെ കൈയിൽ, തെരിയുമാ?

മുങ്കൻ: ശോല്ലും ശോല്ലു്. ചോന്നപടി ചെയ്യാടാൽ അംത സക്കാ ഇന്നയ്ക്ക് വെളിയിൽ. അക്കാടി പരസ്യം. അപ്പുളവുതാൻ. അപ്പോൾ തെരിയും അവ രേഖ—പോലീക്കേ—എല്ലാം.

ഗോപി: ചെരു—നീറുത്തെടാ. എല്ലാത്തിനുംബന്ദാര തിരു്. ഇനി ഒരക്കിരംകുടി എൻ്റെ മക്കളുപറി പറത്താൽ.

മുങ്കൻ: എന്നു്?

ഗോപി: (മുങ്കൻറെ കരണത്തടിക്കുന്ന). ഇതാണനുഭവം. (എല്ലാവയം അടപാടി കൂടുന്ന. ഗോപിനമന തോല്ലി കുന്ന. മനദുഷ്ടവർ പാഠമെല്ലാമെടുത്തു ഓടിപ്പോകുന്ന.)

കർത്തൃൻ

[ഗോപിനാമണിൻ്റെ വെന്നു—സമയം സാധാപനം ചുമതലിൽ കൈ ചീതും തുള്ളുന്നണിട്ടും പാക്ഷജപററിയും ഗോപിനാമണി ബോധവ രഹിതനായി കിടക്കുകയാണു്. വല്ലി സംഭവതിങ്ങനും മുത്തുശ്ശി കഴനും.]

വല്ലി: അനുത്താ, അനുത്താ.

ഗോപി: (കണ്ണു തുരക്കുന്നു)

വല്ലി: ഇപ്പോൾ ഒരു കാര്യാലായിരിക്കുന്നു? കിരുച്ചു ദേശവേദാ?

ഗോപി: ഉണ്ടു് മക്കേ. എക്കിലും വയ്ക്കും. (വീണ്ടും കണ്ണു തുരക്കുന്നു. വല്ലി കഷീഡ്യുകിടക്കുന്ന അപ്പുനെ കൈ വിശദി കൊണ്ടു വീശിക്കുന്നതുകുണ്ടു്.)

അംബീക: (അവൈലിച്ച്) കണ്ണതെ, ഏമാനോടു ഇന്തി എ കുിലും ഇന്ത കുട്ട വേണ്ടുന്നു വെക്കാൻ പറയും? ചുമതലാളിക്കിലെ ചിത്രത്താൻ ഒക്കു. ഇന്തപ്രേരാ, എത്തു സ്വജ്ഞിയാണു് ഇന്ത മുരുതേതാല്ലാത്തവർ? ഇവ രാക്ക കാലനം ഇപ്പോൾ?

വല്ലി: അംബീകെ, മിണ്ണാതിരിക്കും: അനുത്തുന്നരാജൈയി കൂടിണും തോന്നുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം കേട്ടാൽ ഇന്തി അതിനു പേരുംപെട്ടും. ഇപ്പോൾ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിക്കേണ്ടു. അതു് പനിക്ക കാരണമായേക്കും.

അംബീക: അംഗത, കണ്ണതെ, തോന്നുന്നം പായണില്ല. ലൈവത്തിനും കുടി കണ്ണില്ലാതായില്ലെല്ലു. അപ്പേരു,

പച്ചവെള്ളം ചവച്ചിരക്കണ എമാനൻ പച്ചപ്പത്തു
ഇനമാ. പാപികൾ കാരണം ഈ തരത്തിലായി
ബ്ലൈ. എൻ്റെ പെരും തുക്കോവില്പി, നാളിയുടെ
വു് അവരെറുടെ കഴുന്നു് എപാട്ടിപോണെ! (പുരത്തു
ളീകളുടെ ശബ്ദം ഫെട്ടു് അംബിക പെട്ടുന്നു് എഴുന്നേറു
നേരുക്കുന്നു. തമ്മിയും കൂട്ടും വരുന്നതു കണ്ടു്) കണ്ണതു,
അതു കുത്തതു കെട്ടുററ വയനാണു്. നമുക്കു അക്ക
തേതക്കു് പോകാം. (വല്ലിയും അംബികയും പോകുന്നു.
മഹവരുത്തു കൂടി തമ്മിയും കൂട്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

തമ്മി: (ഗൗപിനംഗമന പററിയ പരമക്കരാ കണ്ട സന്ദേശം
തേരുടെ മരിയുവരുടെ ഭവദ്രോഹക്കി “ഞസ്സലായി”
എന്ന ഭാവം കാണിക്കുന്നു. തിരിത്തു ഗൗപിനംഗന്റെ
കട്ടിലിവെൻ്റു അടക്കത്തു ചെന്നു) എന്നാ, യേ, ഗൗപി
നാമൻ! ഉറങ്കുകയാണോ?

ഗൗപി: (പെട്ടുന്ന തെട്ടിയുന്നൻ കട്ടിലിൽ എഴുന്നേറിരിക്കു
നു—സംഭേദത്തുടെ) ഉം—കൊറച്ചുറങ്കിപ്പോയി.
ഉം—എന്നാ?

തമ്മി: എത്തു നിയുതിച്ച അനു പറഞ്ഞ കാര്യം?

ഗൗപി: (ധ്യാത്തംചുടി ചുറും നോക്കിയിട്ടു്) പത്രക്കു
പറയു.

വ. വേലു: എന്നാ തമ്മി; അതു ടാത്തയാ ഒരു പെയിൻ
ടിങ്കു്. നല്ലാരിക്കു്. എന്നാ അടിക്കലുമ എ
നു പാക്കിരേൻ.

ഗൗപി: അയ്യോ—അതു താനാക്കിം കൊച്ചക്കില്ലു. എ
നിക്കോയ പ്രസന്നരു് കിട്ടിയതാണു്. എൻ്റെ
ജീവനേക്കാളും പ്രിയമാണതെനിക്കു്.

മുങ്കൻ: അപ്പുട്ടിയാ? ശാരീ വേണ്ടാം. അതുനാ കൊണ്ടു
ശീട്ടാലവാമെ. അന്ത് പടം താൻ പന്തയം. എന്നാ
തന്മു?

ഗോപി: ഇല്ലാ. ഇവിടെ ചീടുകളിക്കു സെറക്കരുമില്ല.
വ. വേദ: ഇന്ത്യപാ വേണമാ? എപ്പുളവ്. അതുകു
ബതൽ നാൻ വൈക്കരേൻ.

തന്മു: ഇതു വളരെ വിലയുണ്ടാ അതു പടത്തിനും. അ
വൻ നമ്മുടെ കുടുകാരന്നല്ലോ, അങ്ങു കൊടുത്തേക്കു.

ഗോപി: നിങ്ങൾക്കൊന്നം എന്തെമില്ല. തൊന്തരും അതു
കഴം കൊടുക്കില്ല. എന്നോടതു പറയുകയും വേണ്ടും.

വ. വേദ: ഇപ്പുളവ് എന്നാണോള്ളു്. എടുക്കുവരുതാനെ.
അല്ലാട്ടുതൽ അന്തു സമാചാരമെല്ലാം ഇപ്പോൾ വൈ
ശിയിൽ, എന്നാ.

ഗോപി: (പേശ്യപ്പെട്ട്) അതു പടം തൊട്ടപോകുകയും. ഒ
രുപാടക പോയിരുക്കിൽ കാണാം.

മുങ്കൻ: എന്നാ പാക്കും, അപ്പുളവാള്ളു. (പടത്തിന്റെ
ശീട്ടകലേക്കു പോകുന്ന.)

ഗോപി: (പെട്ടെന്ന തലയിന്നച്ചുവട്ടിൽനിന്നും ഒരു കംാരിയുണ്ടെ
ന്നും ചാടി എഴുന്നേൽക്കുന്നു. കംാരി കണ്ണിച്ചു ദയപ്പെട്ട
തനി കാരോങ്കരെയും പുരത്താക്കുന്ന.) ഭ്രാഹ്മികൾ—
ഇന്നി ഇതിനുകൂതു കടന്നാൽ അന്നു നിങ്ങളുടെ ശൈലി
വമാണും. നോക്കിക്കൊള്ളിൽ. (കംാരി തിരിയെ
തലയിന്നച്ചുവട്ടിൽ വൈക്കുന്ന. പത്രക്കു ആ പടം ചുവരിൽ
നിന്നും അഴിച്ചെടുത്തും കട്ടിലിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. കിരുച്ചു
കൊണ്ട് ശ്രദ്ധിച്ചതം) എന്നും ഓമനമകളുടെ സമൂഹം

നമാണോ. എങ്കാൽ രണ്ട് പേരും പഠിച്ചിരുന്ന
ആ വിത്തുമായ കാസ്റ്റോഫല്ലു് യുനിവേഴ്സി
ററിയുടെ ചീതം. അതു തങ്ങോൾ അവർ മു
ത്തേക്കം പറഞ്ഞിട്ടണ്ടു്, ആക്കം കൊടുത്തപോക
ഈതെന്നോ. എൻ്റെ മകളുടെ ആ ആരുചം സാ
ധിപ്പിക്കവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ താനെന്തിനു
ജീവിക്കണം? തങ്കാൽ ചെയ്ത കൊല്ല അവർ എൻ്റെ
മേൽ ചുമങ്കിയിരിക്കയാണോ. താനല്ലെന്നു
സ്ഥാപിക്കവാൻ എന്നീക്കു സാക്ഷിക്കില്ല. അതാ
ണവും ബുദ്ധി. അതിനു താൻ എല്ലാം നഷ്ടി
ക്കുട്ടി. ഇനിയും ഇന്ത പടവും. ഇല്ല—ഇല്ല, സ
്വർണ്ണക്കളികളുമ്പയോഗിച്ചു താനെന്തുക്കും. അല്ല
കുഞ്ഞി ഇനി അവരിൽ കാണുകയില്ല. (പടം കിടക്ക
യുടെ ചുവട്ടിൽ വെക്കും. ഒരു ദീപ്തിപ്രാസം വീഴ്ത്തു തുല
ന്നു കിടക്കയിൽ വീഴ്സാ)

കർട്ടൻ

രംഗം 8

[ശ്രദ്ധപീനമമന്നു ദിവസം—സമയം സാധാഹനം—വല്ലി
ക്കു കസേരായിലിരുന്നു ഏറ്റെന്തു തുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ഉള്ളി
പാട്ടം പാടുന്നാണ്.]

അംബിക: (അവേഗിച്ച്) കണ്ണതു, ഇന്ന് അപ്പുനുണ്ടോ
ടാ പോയെ?

വല്ലി: തോട്ടം നോക്കാനാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്ന—
എന്തു.

അംബിക: എന്നിക്കെപ്പോഴിം ആ വിചാരണയ്ക്ക്. അതോ
ആക്രൂഢാൻ പോയോന്നാറിയാൻ ചോദിച്ചതാ. എന്നു
പറഞ്ഞാ വരു.

വല്ലി: സാധാരണ സമയത്ത്. എന്താ വേണ്ടതു പറയു.

അംബിക: അല്ല ചോദിച്ചേന്നയുള്ളി.

(വല്ലി പിന്നെങ്ങും തുന്നുന്ന മുള്ളിപ്പും പാടുന്ന.)

അംബിക: (കരച്ചുനേരത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തിന്നുണ്ടോ) കണ്ണതു,
ആ ‘കല്ലീട്ടാൻ’ കഴിയുടെ അടുത്തൊക്കെ മുഹയു
ണ്ണാ?

വല്ലി: ഉണ്ട്. തോന്നു അപ്പുനും കൂടി അതിലെ സവാ
രി പോയിട്ടാണ്. എന്താ അവിടെ?

അംബിക: അല്ല, അറിയാൻ ചോദിച്ചതാ—എന്നിക്കു
തോന്നു അറിയില്ലെ.

വല്ലി: എന്താ ഇത് അംബികയും. എന്നോട് പറയു

എന്നാണെന്ന്. മനസ്സിൽ വെച്ചാണ്ടിരുന്നാലെ
ങ്ങിനെ അറിയാനാ.

അംബുകിക: അന്നു ഇവിടെ വന്നിരുന്നില്ലോ.

വല്ലി: അതു്?

അംബുകിക: അതു—രണ്ട് തമിഴ്ക്കം അതു തന്പീം..

വല്ലി. ഉള്ള്—അവർ?

അംബുകിക: തൊന്തരം പറയാട്ടു.

വല്ലി: ഒമ്മാ—പറയു, അതാണു തൊന്തരം ചോദിക്കു
ന്നതു്.

അംബുകിക: ഇന്നാലു രാത്രു? അവരുണ്ടു് അതു തോട്ടത്തി
ന്നീരു വടക്കേ അതിരിലിരുന്ന ‘കുളു കുളുക്കൻ.’

വല്ലി: എന്നാണവർ പറത്തിരുന്നു?

അംബുകിക: (ചുറം സുക്ഷിച്ച നോക്കിയിട്ടു്) അതു ഇധയിലു
വെച്ചു ഒരു ദേഹം കുടുംബം വരുന്ന വൊധനായും
എന്നാനുണ്ടു്. അതുരുഡാ കൊല്ലുണ്ണോനോ, പാ
ലം ഒടക്കണ്ണോനോ എന്നെന്താക്കായെന്ന പറയണ കേട്ടു്.
എന്നീപ്പോ! ഇരു കഴുവേറികളും കണ്ണതിന്നീരു അച്ച
നെ എന്തിലോകാക്കായോ പെട്ടതുനു് എനിക്കരി
ഞതുടെ. കാജത്തു, എന്നീരു മോള്ളുണ്ടു് അതു
വിചാരിച്ചാലും അല്ലെങ്കാൽ ഇതീനു രക്ഷി
ക്കാൻ സാധിക്കില്ല. കാജത്തിനു ഒരു പുരാഖ്യനേ
ക്കാളം സാമത്മ്യം.

വല്ലി: അംബുകിക, സാമത്മ്യമില്ലെങ്കിൽ എങ്കിനെയോ
ജീവിക്കുക! അല്ലെന്നു തൊൻ പ്രാണൻ കൂട്ടഞ്ഞും

ഇതിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കും. അതുകൊണ്ട് പേടി ക്ഷേണി.

അംബിക: എൻ്റെ മോഷ്ട്ടീ, ക്രാറ്റിനു ക്രാറ്റിന്റെ അമ്മയും ലൈവോം കൂട്ടിണ്ടാകും. ആ മുഹേരെ ചുറ്റു ഒളിച്ചിരുന്നു അവർ പരയണത്തെന്നാണുന്ന ദിയണം. എന്നിക്കെടു അറിയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തൊൻ തന്നെ പോയേനെ. അമ്മവാ അവരെങ്കാൻ കണ്ടപിടിച്ചു കൊന്നാലും ഇതു വയസ്സായില്ല.

വല്ലി: അഞ്ചും ഇവിട്ടനു കരെ മുരുഖണ്ട് സ്ഥലത്തേ കു്. തൊൻ തന്നെ പോകാം.

അംബിക: അതുകൊണ്ടു കാണാതെ നോക്കുന്നു. മുക്കപാദവി നോക്കാളും പേടിക്കുന്നും അവരെ. ആ ചെന്നാ യൂട്ടിടെ കയ്യിലെങ്കാൻ പെട്ടാൽ എൻ്റെ ക്രാറ്റു അതുകും കുടി.

വല്ലി: ശരങ്ങിനെ വന്നാൽ അതും കുമ്മമുന്ന വിചാരിച്ചു സമാധാനിക്കുന്നും. പ്രക്ഷേ, അംബികേ, എന്നിക്കെന്നെങ്കിലും അപകടം പരികയറ്റുന്നുകുിൽ നിങ്ങൾ അപ്പുനെ നോക്കിക്കൊള്ളുന്നു. (തൊണ്ട ഇടുന്നു. കണ്ണനീൾ പോടിയുന്നു. പുല്ലു വല്ലിയെ അട്ടത്തു പുന്നന്നുകൊണ്ടു രംഗു പോകുന്നും അതുകും തുടക്കുന്നു).

കർട്ടുൻ

[സമയം അർഥരാത്രി—കല്ലിടാൻ കഴിയില്ല മറ്റുള്ള തന്നെ, ഗോപിനാമൻ, വാ: വേദ, മുകൾ തുവക്കുന്ന ഒരു ദിവസം വിളക്കം വെച്ചിരിക്കുന്ന —മൂലാലോചനയാണ്]. വല്ലി ഒരു പച്ചസാരി യുട്ടതു് ഒരു പച്ചിലനിറത്തെ കൊന്ത് മീതെയിട്ടു് പാരയുടെ ഏ റത്തു ഒരു പുറത്തു ചുണ്ടി കളിച്ചുനിന്നു സംഭാഷണം കേരാക്കുന്നു. ഓരോ വാക്കും കേരാക്കുന്നുവോധിം അവളുടെ ഭാവങ്ങളും മാറികൊണ്ടിരിക്കുന്നു.]

തന്നെ: എന്നിട്ടു് എന്താണു് നിർത്തുയിക്കുന്നതു്. രണ്ട്.

കാര്യമാണു് നമുക്കു നടക്കുവാനുള്ളിട്ടു്: ഒന്നു് പാലം തകക്കക്ക. രണ്ടു് കണ്ണിംബാളിൽ സുകമാരനെ കൊന്തു് അഡാളുടെ പണവും കൊണ്ടു പോരക.

വ. വേദ: വീവന്നോടെ കൈട്ടു അണ്ടെ പൊഞ്ചുന്നയും.

ഗോപി: നിങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യമാണു് ആ പ്രാഹ്യിക്കുന്നതു്. എന്തിനാണു് പാലം തകക്ക നീതു്? എന്തും രാജായി ഒരു രോധി സാധി ദാതാഗതം തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ കൂച്ചവട തനിനു് എത്തു സെംകുത്തുമുണ്ടാകും. ഈ കാട്ടപിടിച്ച ഫുറേജുമല്ലാം എത്തു വേണ്ടതിൽ ഒരു കെളണു് ആകും. പട്ടണങ്ങളുള്ള ധനത്തിനും ഹരിപ്പിടങ്ങൾ?

തന്നെ: അതുതന്നുയാണു് തങ്ങൾ വേണ്ടുന്ന പരയുന്നതു്. ഇവിടക്കു് ആത്തും വരക്കു്. ആളുകൾ ധാരാ

ഇമായി വന്ന തുടങ്ങിയാൽ കാര്യമൊന്നും ശരിയായി നടക്കുകയില്ല. അതുതനെ. നമ്മക്ക ജീവിക്കേണ്ട്?

ഗോപി: അതു വേണ്ടുന്ന പറത്തു. വേണുമെങ്കിൽ നീ ഔദ്ധർപ്പം പാലം പൊളിപ്പോളിൻ. പക്ഷേ എന്തിനുകൂടാരുന്ന കൊല്ലണം—വെറുതെ.

മുതകൻ: ശ്രമമാവാ. അന്തു കണ്ണ്'രാഴ്മ' പിടക്കുവെതിക്കു യാതുമിരിയുത്തില്ലെല്ല. എൻ്റെ അവൻ വന്നെടുത്താണ്. അതിനാൽ അന്തു കണ്ണ്'രാവി'യെ കൊല്ലുത്താൻ വേണം.

വ: വേലു: അപ്പോൾ—അവൻ കള്ളിലു നിരയെ ഭട്ടിക്കാൻ ചെന്നെല്ല പോടാമെ ചുമ്മാ കൊടുപ്പുയാ? അംഗങ്ങളിലെ അവൻ ചാവത്താൻ വേണം.

ഗോപി: ഇവർ ബഹു മുൻവന്നാരാണ്.

വ. വേലു: മുൻകു കീക്കു ഒന്നും വേണ്ടാം. പ്രഥമം. ഓ! ഹരിച്ചുതന്നു—ചുരുക്കു ഒന്നു എന്നക്കു തെരിയാതെ.

ഗോപി: സുകൂമാരൻ നമെ എന്താൻ? ദ്രോധിച്ചതു?

തവി: അതുമിത്രം പറത്തു വെറുതെ നേരും കളയുണ്ട്. അതെല്ലാം തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞെന്തതാണ്. ഇനി, അതുരാണ് ആ കമ്മം നടത്തുകയെന്നു മാറ്റുമെ അറിയേണ്ട്.

ദയകൻ: അതുവും ശോല്ലിയാണെല്ല, അന്തു ചുകൂമാരൻ കാര്യം ഗോപിനാത്താൻ. സമാച്ചാരം നാനും വേലുവും.

ശ്രീപി: എന്നുകൊണ്ടാവില്ല. എനിക്ക് എന്നീരു നില്ക്കാൻ തന്നെ വയ്ക്കാം. പോരെക്കിൽ നന്ദത്ത്— അരതെനിക്ക് വയ്ക്കാം. തൊൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരപരാധി നിങ്ങൾ എൻ്റെ മേൽ ചുമതലിക്കഴി എന്തു. എന്നു കൊലപാതകകിയാക്കു. മാനത്തെ കാത്ത് തൊൻ അരതെല്ലാം സഹിക്കയാണ്. പ്രക്ഷീ ഇതിന് തൊൻ കുട്ടില്ല.

വ: വേദ: എന്നടാ പ്രേരണത്ത്. വേണമാ. ഒന്നുക്ക്
(കൈചുങ്കളും)

തന്യി: ലധി കുട്ടാതിരിക്കിൻ—ശരീ ഗോപിനാമദന
ഒഴിച്ചവിടാം. (വജ്രവേദവിന്റെ ചെക്കിട്ടിൽ സ്വകാര്യം
പരിയും. വജ്രവേദ ചീരിക്കുന്നു.) എന്തു പരിയും വ
ജ്രവേദം.

വ. വേദ: ശരീ. അസ്ത്രട്ടിതാൻ.

തന്യി: പ്രക്ഷീ ഒരു കാഞ്ഞമുണ്ട്. നമ്മളുടെ ഇന്ത സംഭാ
ഷണം ഇതുചെവാ അറിഞ്ഞു പോകുന്നത്. ചുറ
തതറിയകയാണുക്കിൽ ഗോപിനാമൻ അതിനു
തന്നെ പരിയും.

ശുഖകൻ: ആത്മാ. നാങ്ക ശ്രോദ്ധമാട്ടുന്നു. അതോടെ അവ
കും, ഉണ്ടും പോരുന്നും എല്ലാം ശാമ്പൽ. അവളും
താൻ. എന്നു തെരിഞ്ഞിതാ?

ശ്രീപി: തൊൻ ആരോച്ചം ഒന്നും പരിയുന്നില്ല. നിങ്ങൾ
എന്നു ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കിയതിന് തൊൻ
നബ്ദിയുള്ളവനാണ്.

തന്ത്രി; നമ്മുടെ തീരുമാനത്തിൻ്റെ വിജയത്തിനായി
നമ്മക്ക് ഒന്നു കണിച്ചു പിരിയുക,

(എല്ലാവരും കപ്പിയെടുത്തു കടക്കി തുടങ്ങുന്നു. വല്ലി ഗ്രഹങ്ങൾ
അടക്കങ്ങൾനിന്നും ഇറങ്ങി ഭാട്ടുന്നു.)

കർട്ടുൺ

രംഗം 10.

[സുക്കമാരൻറെ കൃംഗു്. സമയം രാത്രി. അതിവേഗത്തിൽ കതിരപ്പുറത്തു്. ആ രാത്രിയിൽ അവേംബാരാത്രം മഴയിൽ വഴിയിൽ അപ്പിങ്ഗലത്തു് സുക്കമാരൻറെ കൃംഗുവിന്റെ പടികൾ എത്തു ഷോഡ, വല്ലി മോഹാലസുപ്പുട്ട വിചുന. പടികൾ കരണ്ണുന ശബ്ദം കേട്ടു് കാവൽക്കാർ റാന്തൽവിളക്കമെത്തുത്തു് പടികൾ എത്തുന.]

കാവൽക്കാർന്ന്: (മോഹാലസുപ്പുട്ട വീണകിടക്കന്ന വല്ലിയെ കണ്ടു ആശയച്ചുണ്ടുന്നായി) കൊച്ചുമ്മാ, കൊച്ചുമ്മാ. ഈതാ ഒരു പെൻകിടാവു കതിരപ്പുറത്തുന്നീനും നമ്മുടെ പടികൾ വീണകിടക്കനു. ഓടിവരണെ.

ഇരുന്തിര: ആരു. പെണ്ണു. എവിടെ? (ഇരുന്തിര കാടി പടിക പെത്തി സുക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു്) അഞ്ചു! എൻ്റെ വല്ലി, എൻ്റെ പെണ്ണവല്ലി. ഇന്ത്രപരാ! അവശ്യ നേന് കാണുവാൻ വന്നാതായിരിക്കും. അപ്പും, പാവം, ദാ, അവളുടെ മുഖം നോക്കു. വല്ലാണ്ടിരിക്കുന്ന. ആരു രാത്രിയെങ്കിലും പറത്തെയ്ക്കുത്തു് ഒരു ധ്യാക്കിരെ വിളിക്കു. വേഗമാവട്ടു.

സുക്ക: (വല്ലിയുടെ അട്ടത്തു കാണിഞ്ഞിരുന്ന സുക്ഷിച്ച നേരക്കു വിട്ടു.) കട്ടി പരിമോക്കാതിരിക്കു. സാമരില്ല, കരച്ചു വെള്ളം കൊണ്ടുവരു. (കാവൽക്കാർന്നു വെള്ളംകൊണ്ടുവന്ന കൊട്ടക്കുന്ന. സുക്കമാരൻ അതു് വല്ലിയുടെ മുഖത്തു

തല്ലിക്കുന്ന. വല്ലി കള്ളു തുന്ന വായ്[”] പൊല്ലിക്കുന്ന. വല്ലി ജീവ വെള്ളം കൊടുക്കുന്ന.) ഇന്തിരെ! ഇന്ത കട്ടിയുടെ ലേഫോ വല്ലാതെ തണ്ണത്തിരിക്കുന്ന. നീ ഇവരെ അക്കദേതക്ക കൊണ്ടുപോകു. യുസൈല്ലാം അഴിച്ചു[”] വേരെ ഉട്ടപ്പുംകു.

കർട്ടൻ

സുകമാരൻ തിരിയെ റംഗത്തിൽ വരുന്ന. (അതു ഗതം) വല്ലി, അവൾ ഇന്തിയുടെ മുട്ടകാരിയാണു്.. എന്നിട്ടും ധാരായാതോരു മുന്നാറിയിപ്പും തരാതെ, തനിയെ, ഇന്ത രാത്രിയിൽ ഭയക്കരമായ കാററിലും മഴയ്ക്കുറ്റം ജീവനെ ശ്രൂട്ടിക്കണ്ണാക്കാതെ ഒരു ക്രതിരിപ്പുറത്തു ഇതു മും വന്ന തെന്തിനായിരിക്കുന്നും. ഓരോക്കലും ഇന്തിരയെക്കാണുന്ന യിരുക്കെയില്ല. എന്നൊരു അത്യാധിത്തം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധു കട്ടി, (കരച്ചുനേരം നടന്നതിനുശേഷം) ഇന്തിരെ—

ഇന്തിരഃ വത്ര, അഹ്നു! അക്കദേതക്ക വത്ര—(സുകമാരൻ അക്കത്തു കടന്ന വല്ലി കിടക്കുന്ന കട്ടിലിൻ്റെ സമീപം നീൽക്കുന്ന. ഇങ്ങനെ കട്ടിലിൽ ഇരിക്കുന്ന.)

ഇന്തിരഃ വല്ലി, വല്ലി.

വല്ലി: (പത്രക്കൈ കള്ളു തുക്കുന്ന)

ഇന്തിരഃ വല്ലി, വല്ലി, ഒ ഇന്തിര ഞാനാണു്.

വല്ലി: ഇന്തിരെ! ഇന്തിരെ.

ഇന്തിരഃ വല്ലി!

വല്ലി: ഇന്തിര! കലാസ്സും പെൻസിലും എടത്തു തൊൻ പരയുന്നതു് എഴുതിയെടുത്തോളു്. ഇല്ലെങ്കിൽ തൊൻ മരക്കും.

ഇന്തിര: വല്ലി, സംമേക്ഷണം. നീ തൈപ്പള്ളടക്ക വീടിലാണ്. തൈപ്പള്ളടക്ക ജീവൻഒഴികെ കാലം നിന്നുണ്ടായാണും പരതു വരികയില്ല.

വല്ലി: (ഇന്തിര പരബ്രഹ്മതൊന്നം കേരാഷനില്ല. തലവുത്തട്ടിക്കൊണ്ടു്) അഭയാ! എഴുതു. വേഗമാവട്ട; തൊൻ മരക്കും. എഴുതു.

സുക: ഇന്തിര, എള്ളുംകട്ട. എഴുതു. അവർക്കിനിയും ശരിയായ ഭോധം വന്നിട്ടില്ല. (ഇന്തിര കലാസ്സും പെൻസിലുമെടുത്തു് എഴുതുവാൻ തയ്യാറാവുന്ന.)

ഇന്തിര: പറയു, തൊന്തന്ത്രതാം.

വല്ലി: (കരണ്ടുകൊണ്ടു്) തൊൻ കേള്ച്ചി. ഇഹയുടെ മുകളിലായിനാക്കുന്നു്. തൊൻ കേള്ച്ചി.

ഇന്തിര: എള്ളു്? നീയെന്താണു് കേടുതു്?

വല്ലി: ഇന്തിരയുടെ അച്ചുനെന നാളെ രാത്രി അവൻ കൊല്ലുവാൻ നീയുള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാലം ഉടയ്ക്കും. തൊൻ കേള്ച്ചി. മുകകൾ, വഞ്ചവേലു, മാക്കോട്ട തന്പി, അവയുടെ കുട്ടകാർ. ഇന്തിര! അച്ചുനെന നോക്കണണ. അഭയാ, അവരെന്നർ അച്ചുനെന കൊല്ലുതെ കൊനകഴിത്തു. എൻറിന്തിരയും അച്ചുനീല്ലാണൊരു സൗംഖ്യം വേണ്ട മുൻകയതല്ലകൾ ചെയ്യണ. അവരുടെ മുൻകയതല്ലകൾ ചെയ്യണ.

റിജതാൽ എന്നെയും കൊല്ലും. മഹാപാപികൾ—
മഹാപാപികൾ—തോൻ കേട്ട്. (കളർന്ന കിടക്കുന്ന.)

ക്രാവിര: .(അതുക്കാണ്ട്) വല്ലീ! സമാധാനിൽ.
എൻ്റെ അപ്പുന്ത് ഇതാ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നണ്ട്. വേ
ണ്ടതെല്ലാം ഞങ്ങൾ ചെയ്യുകൊള്ളാം. ആ ഭോമീ
കൾ ഇനി അതെയും ഉപദ്രവിക്കകയില്ല. പ്രഭാത
ത്തിനു മുൻപിൽ അവർ പോലീസുകാരുടെ കയ്യി
ലാണ്. വല്ലീ, വല്ലീ.

സുകമാൻ: മക്കളും, ആ കട്ടിയെ ഇപ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടി
കേണ്ടാം. കുറച്ചുനേരം അങ്ങിനെ കിടക്കേട്ട്. ക്ഷീ
ണം മാറിയതിനു ശേഷം നമ്മക്ക വിവരം ചോദിച്ച്
റിയാം. നീ ഇടയ്ക്കു കുറച്ച കാപ്പിയോ മറ്റൊ ഉ
ണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കു. അവരെല്ല ദൈവം രക്ഷിയ്ക്കു!

കർട്ടൻ

രംഗം 11.

(ഇന്തിര പാട്ടു്)

കാമാസ്യ്:

വെന്തിട്ടുനും, അന്തരയോ മന ദൈവമേ
ചീനചെയ്യിട്ടുതമില്ല, ചെന്താർലോച ന
ദൈവഗത്യാ വന്നിട്ടു എവരും വിധി
ആവത്രണഭാ ആവതില്ല താപമാനതിക്കായ്
ഇണ്ടൽപ്പുണ്ടു് വല്ലീ തന്റെ മന കഷ്ടമെ!
കണ്ഠിരിക്കുന്നങ്ങിനെ തൊൻ കൊണ്ടൽവിന്നുനെ.

(വെന്തിട്ടുനും)

[ഇന്തിര പാടിക്കൊണ്ടു് വല്ലീയെ തലോടിക്കുണ്ടിരിക്കുന്ന സുക്കമാരന്തോ കൃംഖലു്. പിറോനു പ്രഭാതം. ആല്ലുനും സുഹരാദ റിയം എന്നുറീനടത്തുവനു താമസിക്കുന്നശൈനറിഞ്ഞു് ശശിയ നീർ അവരെ കാണാവാൻ വരുനു. ഇന്തിരയും സുക്കമാനനും വല്ലീയുടെ കട്ടിലിന്തോ അട്ടക്കൽ നില്ക്കുകയാണു്.]

മുഖി: (പ്രവേശിച്ചു്) ഇന്തിരേ.

ഇന്തിര: (വായുപൊത്തി “പത്രക്കേ” എന്ന കാണിക്കുനു.)

മുഖി: (കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന രോഗിന്റെയെ കണ്ടു അത്രതന്ത്രം)

ഇതെന്താണു്? ഈ കട്ടി ഇവിടെ എങ്ങിനെ വന്നു
എന്നുറൂമാനേജയുടെ മകൾ—ഈതു മുരെ.

ഇന്തിരം: (ചീരിച്ചുകൊണ്ട്) എന്ന ഇത് ശശിയേട്ടന ഭാഗതു സഭാ കരേല്ലോ. ഈ കട്ടി എൻ്റെ കുടുംബം ഇല്ലോ സഭിൽ പഠിച്ചിരുന്ന വല്ലിയാണ്. ഒരു വലിയ ധനികന്റെ മകളാണ്. അല്ലാതെ ശശിയേട്ടന്റെ എന്നോടു മാനേജറുടെ മകളാണെന്നും അല്ല.

ശശി: വല്ലി—ഈ കട്ടിതനുന്നയാണ് ഗോപിനാമൻറെ മകൾ. ശരിയാണ്. ഇവളും ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിച്ചിരുന്നു. ഗോപിനാമൻറെ എന്നോടു തൊന്തു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് സഹവാസപ്രശ്നങ്കാണ്ട് പണമെല്ലാം പോയി. പാപ്പരായി. അതുകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ അതു ആഭായത്തിനു തോട്ടു കിട്ടിയതും. എന്നീട് തൊന്തു ഒരു ദയവു വിചാരിച്ചു് അധാരേ അവിടെ തെരു മാനേജറാക്കി വെച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഗോപിനാമൻ ഇപ്പോഴും പഴയപടി തന്നു. ഈ കട്ടിയാണ് ജോലിയെല്ലാം നോക്കുന്നതു്. നല്ല സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. എനിക്കു വലിയ ബഹുമാനമുാ, സൗഖ്യമുാ, എന്താക്കരെയു തോന്നാറുണ്ട്. അവരെ കാണുന്നോൾ എങ്കിലും, തൊന്തു ഗൗരവത്തോടുകൂടി യെ പെത്തമാറാറുള്ളൂ.

ഇന്തിരം: ഹം. ഗൗരവം! കഴും ശശിയേട്ട. എൻ്റെ ദേഹം തജ്ജനനം. എൻ്റെ വല്ലി, നീ എന്നു ഇം വിവരമൊന്നുമറിയിച്ചില്ലപ്പോ. അല്ലോ, നാം മഹാപാപികളാണ്. അവൾ എനിക്കുന്നല്ലാം സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു് അല്ലെന്നു മേലിൽ പണ്ണുയയ്ക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല തിരിച്ചു പോതു എന്നുംതീ

യേപ്പാർ പോകേണ്ട, എനിക്ക വരുന്ന പ്രണംകൊണ്ട് നമ്മൾ റണ്ടുപേഴ്സം പറിക്കാമെന്ന പറഞ്ഞു് എന്നു സഹായിച്ചു്. ഒരു മനഷ്യൻ തിരിഞ്ഞുനേം കൊനില്ലാതെ ദേഹായിഡു് പിടിച്ചു് മരീക്കവാൻ കീഴുന്നപ്പാർ പാവം ഉണ്ണം. ഉറക്കവും ഉപ്രേക്ഷിച്ചു് എത്ര ദിവസങ്ങളാണു് എൻ്റെ കട്ടിലിൻ്റെ അടക്കാത്തണ കഴിച്ചുകൂടിയതു്! അങ്ങിനെ എന്ന എത്രതല്ലാം കഴിക്കുമ്പോൾനിന്നും അവൾ രക്ഷിച്ചു്. ഇതാ അവസാനം അട്ടുനെയും നമ്മുണ്ടായിരുന്നു മരണത്തിൽനിന്നും. അവളില്ലായിരുന്നുകിൽ നാളുത്തെ പ്രഭാതം നാമാരകിലും കാണമോ—ഈതിനെല്ലാം നാം ചെയ്യ പ്രത്യുപകാരമോ—വളരെ നന്നായി. അവളുടെ അട്ടെൻ്റെ തോട്ടം ശൈലായ വിലക്രമി കൊടുക്കാതെ വാങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിനേയും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഔമന്ധ്യത്തിയേയും കൊണ്ടു് കുലിവേലയെടുപ്പിച്ചു്. അതും പോരാന്തിട്ടു് അവരോടു ഗൗരവത്തിൽ പെട്ടുമാറുക. അവരെ ശാസിക്കുക. മതി ശരീയെടു. നിങ്ങളെ നീറു സഫോറനല്ല; മുതലാളിപ്പത്തിനീറു മുത്തിയാണു്—വല്ലീ, സഫോറി, നീഡിയനിക്ക മാപ്പുത്തതു. തൊൻ നിരപ്പരാധായിയാണു്. സത്യമായിട്ടുമനേ, വല്ലീ. (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് വല്ലിയുടെ കാലപിടിച്ചു് കിടക്കുന്നു. വല്ലീ ചെട്ടുന്നു് ഉണ്ടുന്നു് ശരീരയുക്കണ്ടു് സംഭവിച്ചു് ഏഴുനേരിരിക്കുന്നു.)

ശരീരം ഇടിരെ, നീഡിയനു വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. വല്ലിയാണു് നിന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽവെച്ചു് സഹായി

ചുംക്കനാ സദ്യോദരിയെന്നോ, അവളുടെ അനുസ്ഥിതാശാ⁹ ഫോപിനാമിൽ എന്നോ ഒന്നാംതന്നെ എന്നിക്കേ റിയാമായിരുന്നീല്ല. തോട്ടം തൊൻ ലേലത്തിൽ വാങ്ങിയതാശാ¹⁰. ശമ്പളമാരോട്ട്¹¹ ശരീരായ വേല വാങ്ങുന്നതു¹² തെററാണോ. നീ ചോഡിയ്ക്കു നോ കിക്കൈക്കാളിളി. മഞ്ഞാഭരയെ അതിലംചിയ്ക്കു തൊൻ കു രക്ഷിരവും അവബ്രോടോ മറ്റുള്ളവരോടോ ഇതുവരെ പരഞ്ഞതിട്ടിനേഭായെന്നു¹³. തൊൻ മുതലാളിയുമല്ല, അപരാധിയുമല്ല.

സുക്ഃ: കാണത്ത, ദൈവം സർവ്വരോഹനനാശാ¹⁴. എല്ലാം ഒരു കാലത്തു നേരേ വരും!

കർട്ടുൻ

രംഗം 12.

[ശ്രീയും വല്ലീയും—സമയം സാധാപനം. സുക്മാരൻറെ വാഗ്തിൽനിന്നും അവർ റണ്ടുപേരും കുടിയാണ് എന്നുറിലേക്കു തിരിച്ചതു്. എന്നുറിന്നും സമീപം ഒരു ആളത്തറമേൽ ഈ രക്ഷനാ.]

വല്ലീ: അപ്പുനെ കണ്ണിട്ടു് രണ്ടാംവന്നമായി. നല്ല സുവിജ്ഞാനായിരുന്നാലും. എങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന അതുവോ?

ശ്രീ: അംബികയുണ്ടല്ലോ. അവിടെ അതുകൊണ്ടു് അതിനു യുതിപ്രിടിക്കാനാനുമാലും. ക്ഷീണം കരുത്തു മാറ്റുക. എന്നിട്ട് പോകാം. (കരച്ചുനേരത്തെ മെഴനം) —വല്ലീ, എൻ്നും ക്ഷമാപണം.

വല്ലീ: അതെത്തിനാണു്?

ശ്രീ: ഭവതിയോട്ടു് തൊൻ എത്തെങ്കിലും അപരാധം പ്രവത്തിച്ചപോയിട്ടണഞ്ചും അതു് നിങ്ങൾ ഇടിരുഡുടെ അത്തമമിത്രമാണെന്നോ അവജ്ഞ തുണ്ടാക്കുക കുശിച്ചുതന്നാതു നിങ്ങളാണെന്നോ; അവളുമൊക്കെ വളരെ അധികം കാലം ജീവിച്ചിരുന്നെന്നോ; ഇതുവരെ എന്നു അറിയിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്?

വല്ലീ: ശ്രീരാാ: ഇതെല്ലാം തൊനെന്നതിനറിയിക്കണം? ഒന്നാമതായി ഇടിര നിങ്ങളുടെ സമ്മാദരിയാണോ

നേന്തികരിയാമായിരുന്നീല്ല. അടബദി അറിയച്ചായിരുന്നു കൂടാക്കിയിൽത്തന്നു തൊൻ ആ കമ്മകളും സുചിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അത്യമുമ്പന്നാണ്. എന്തുകിലും നിസ്സാരമായ സഹായങ്ങൾ തൊൻ അങ്കേക്കുകിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോരു അതു⁹ പ്രതിഫലിച്ചുകൂടാതെയാണ്. അതാണ്¹⁰ മനഷ്യമംം. രണ്ടാമതു¹¹ പഴമഴുടെ പെത്തമയിൽ ജീവിക്കുന്നതുവെന്നും അതു വയ്യായ്ക്കുന്നമീല്ല എന്നിക്കു¹². ജോലിചെയ്യുവേണ്ടാഗിക്കാൻ ധാരാളം സൗഡിക്കും. എന്നിയുള്ളതുകൂടാനും തന്നെയാണ്. തന്നെ ജോലിചെയ്യുന്ന നീങ്ങൾ ശരിയായ ശൈലിം തുടന്നു. അപ്പുന്നീരുള്ള ഇന്നത്തെ നടപടിയുള്ള ഇതിൽ കുട്ടതൽ സുവം തന്നെ അർഹിക്കുന്നീല്ല. ഇതു നല്ല ഒരു മുതലാളിയെ ലഭിച്ചതിൽ ഇംഗ്രേസനോടും നീങ്ങളും തൊൻ നടവുമുള്ളവളാണ്.

ശശി: എന്നീരു സമോദരിയേധം അപ്പുന്നേയും മരണ ത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച ധീരക്തിയും മുമ്പിൽ എന്നീരു മുതലാളിപ്പത്തിനു¹³ സ്ഥാനമെറവിടെ? ഭവതിയോടു¹⁴ എങ്ങിനെയാണ്¹⁵ എന്നുണ്ടാക്കുന്നതാണ്¹⁶ തൊൻ നടവി കാണിക്കുവാനുത്തരമുണ്ടു്?

വല്ലി (ചിരിച്ചകൊണ്ടു) പകരത്തിനു പകരം വീടി. എന്നീരു അപ്പുന്നീരു കുഴിയിൽ നീങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു¹⁷ ജോലി കൊടുത്തിരുള്ളു. ഇതിൽ എന്നീരു ത്യാഗം നിസ്സാരമാണ്¹⁸. അസന്നമായ ഒരാപ്പത്തി നെപ്പറായുള്ള മനാറിവു¹⁹ ഓശർക്ക കൊടുക്കുവാൻ

സാധിച്ചു. സംഗതിവരാൽ അതു് എൻ്റെ ഒരു രാഖം പ്രിയപ്പെട്ട ഇന്തിരയുടെയും നിങ്ങളുടെയും അല്ലെന്നായി. നിങ്ങളുടെയെല്ലാവരുടേണ്ട അതി മാറ്റം സപീകരിക്കവാനും സാധിച്ചു. എൻ്റെ ഭാഗ്യം!

അണി: വല്ലി, എൻ്റെ അല്ലെന്ന് എന്നു നിന്തുനിജം, സത്യം ഇവ നന്നായി പറിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെയുള്ള നിരന്തരമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഈനു ഞൈ ഔദ്ധീ ഇരു നിലയിലെത്തിയതു്. എന്നാൽ ദേ തിരേയാടോത്തു് നോക്കാവോൾ ഭവതി എന്നിലും മേലാബന്നും തീർത്തപരയാം. തെററില്ലരീക്കേണ്ടും, മുഖഗൃതിയല്ല. ജീവിതയുല്ലംഗത്തിൽനിന്നും ചോ കാട്ടവാൻ ശക്തിയുള്ളവർ മാത്രമാണു് മനഷ്യർ. സൗക്രാന്തികമായാലും പുതഞ്ചനായാലും ശരി, അവർ കഴി ക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിനാവേണ്ടിയ ജോലിയെടുക്കാവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നും. പരാജ്ഞിതമായ ധനംകൊണ്ടു തെളിയുന്നവർ മനഷ്യരല്ല. ചുറ്റത്തിനും മറ്റും എ കുന്നത്തിക്കുന്ന കോലുക്കുളാണു്. അവരുടെ പദവി യേയോ, സ്വന്തതിനേയോ തൊൻ അത്രാധിക്ക നാഡി.

സൗക്രാന്തിക സ്വന്തതെ അബുലകുളാബന്നനായിരുന്നു എ കുന്നു വിശ്വാസം, തൊൻ അവരും അത്രാധികാരില്ല. അവരോടു് മയമായി പെത്തമാറ്റവാൻ എന്നിക്കരിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടു് പലയം തൊൻ ഒരു സൗക്രാന്തികമായാണും തെററില്ലരീപ്പിടിക്കുടിയുണ്ടു്. ഒരു പക്ഷേ എൻ്റെ മുമ്പ്

ഈ സംസാരത്തിൽനിന്നും നിങ്ങളും ആ വിധം അനുമതി നിലച്ചിട്ടണാവാം. ഈ സപ്ലാവം ഈ ജീവിതത്തിൽ പററിയതല്ലായിരിക്കാം.

വല്ലി: (ചീരിച്ചുകൊണ്ട്) ‘മയമായി’ പെത്തമാറുന്ന എല്ലാ വഴരയും സ്നേഹിക്കുത്തക വിധത്തിൽ ത്രസ്രമല്ല സുരൂദയം. അവക്കുമണ്ണ് വേണ്ടതു വിവേചനാ ശക്തി. പ്രക്ഷേ. നാട്ടാചാരങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധാസം മുട്ടി ക്കുന്ന പിടിയിൽ, രക്ഷിതാക്കളുടെ വേദനില്പിക്കു നു പ്രേരണയിൽ, അവരവക്കുന്നയോജ്യം ത അർഹ സ്നേഹദിക്കുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരെ കിട്ടാതെ നിഞ്ഞ ഗ്രാവതികളുായ അനവധി സുരീകളുണ്ടായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ട് അവർ അബുലക്കളുന്നപഠസിച്ച തഷ്ടപ്പേടുണ്ടെവരല്ല. ഒരു സുരീയില്ലാത്ത ഭവനം ഭവനമല്ല. വീട്ടിലെ വിളക്കാം’ സു!

ശ്രീ: എനിക്കു മനസ്സിലായി. ആകട്ട, ഭവതി എത്തു ഭവനത്തിലെ മനിവിളക്കാക്കവാനാം’ ഭാവം? ആ ഭവനനായകൾ തീർച്ചയായും ഭാഗ്യവാനായി തിക്കം.

വല്ലി: (അല്ലോ ലജ്ജയും, സ്നേഹവും വഴിയുന്ന വിധത്തിൽ പ്രത്യു ക്കുമല്ലാത്ത ഒരു കടാക്കാതോടുകൂടി) അതിനുത്തരം പരയ്യവാൻ തോൻ്റും തല്ലാലും അശക്തയാണോ. ക്കുമി ക്കണം. നേരം സന്ദർശകാരായി. തോൻ്റും വേഗം ചെന്ന അറ്റുനേ കാണട്ട.

(വല്ലി തിരിത്തുനോക്കാതെ പോകുന്ന. ശ്രീസ്തും അവരും ദേഹിയിൽനിന്നും മരിയുന്നതുവരെ നോക്കി നില്ക്കുന്ന.)

ശ്രീ: അവർ ഒരു സുരീയാണോ!

കർട്ടൻ

രംഗം 13.

[വല്ലിയുടെ ഭവനമിൽനന്ന് സ്ഥലം, സമയം സന്ദൃശ്യം, വീടുകൾ പും എറിഞ്ഞെ ചാന്പലായി കീടക്കുന്നു. അപ്പേന്നും അംബിക യേജും കാണവാനുള്ള ഉൽക്കൗഡോടെ വല്ലി വരുന്നു.]

വല്ലി: (അവേണിച്ചു) ഹാ! ചതിച്ചു! മഹാപാപികൾ! ചതിച്ചു. ആ മുഹയിൽവെച്ചു അപ്പേനോട് പറഞ്ഞു പ്രകാരം അവർ തീവച്ചു. എൻ്റെ അപ്പു—അംബികെ—അംബയുാ! അപ്പു! അപ്പു! (ചംഡം ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. കുറിഞ്ഞിച്ചു തശ്ശേരിയും ഒരു കുടി അഴിയുന്നു. ഒരു കുടി വെച്ചുകൊണ്ടു) എൻ്റെ അപ്പുനും അംബികയും ചാന്പലായെന്നുാ? (ചംഡം കൈകൊണ്ടിള്ളുക്കണി നോക്കുന്നു. ശരതിൽസ്ഥിനും ഒരു പിടി വാരിയെച്ചുള്ളുകൊണ്ടു) ഇല്ല. ഒരീക്കലുമില്ല. തൊന്തു അതു പാപിയല്ല. (മേനും)

ഭേദം, അവിടെനെന്തിനാണു് ഈ സാധു കട്ടി യെ പരീക്ഷിക്കുന്നതു്; ഈ കഷ്ടതകശൈല്യം അനുഭവി പ്പിക്കുന്നതു്? ഇവർ ജനിച്ച അന്നത്തെന്ന മാതാവു് ഒരു സമടഞ്ഞു. എനിക്കു് അപ്പുനും അമ്മയും എല്ലാമായിരു നീതുന്നുനും. ഇതുവരെ അഭ്യേഷമെന്നു ഓമനിച്ചു വരുത്തി. ഇപ്പോൾ ആ അപ്പുനും—എൻ്റെ അംബിക— ഇതുവരെ സത്യമായും, കൃത്യമായും സമാർജ്ജീവിതം ന

യിച്ചുതിനിൽ ഫലം ഈ ചാരമാണോ? അല്ലെങ്കിൽ അവിട്ടെത്ത ഡിതം നടക്കേണ്ട്.

അയ്യു! അംബീകെ! നിങ്ങളുടെ അവഗശയ്ക്കുള്ള സം ഈ പരക്കന്ന ചാന്ദലേങ്കിൽ ഇനി അയ്യുന്നേൻറ ഓമന മകൾക്ക്, അംബീകയുടെ വല്ലിയ്ക്ക്, ജീവിതമില്ല. അനാമക്കം ഭിഖിതക്കം ഒരു ന്യമലമുണ്ട്. ഒന്നക്കിൽ തൊൻ നിങ്ങളെ കണ്ടപിടിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ഈ ഒരു പിടി ചാന്ദലിൽ തൊൻ അലിത്തുചേരും. അയ്യു, അംബീകെ, തൊനിതാ വരുന്നു. ഇവിടെ എനിയ്ക്കു രക്ഷയീഡി. അയ്യു! അംബീകെ! (വിശ്വിഷ്ടകാണ്ഡാട്ടനം.)

കർട്ടൻ

[പതിനുസ്താനംഗത്തിന്റെ പദ്ധതിലും. ഒരു കൂടിപ്പാട്ടമായി ശാഖാ പ്രവേശിക്കുന്നു. വള്ളിയിടെ വീഴ് ചാനുലായി കിടക്കുന്നതു കണ്ട് സ്ഥാപിച്ചുപോകുന്ന.)

ശ്രീ: എന്തു്! ഗോപിനാഥരാമൻ ഭവനം ചാനുലായെ നുണ്ടാക്കുന്നു? എൻ്റെ എന്തേല്ലറിൽവച്ചു്. ഗോപിനാഥരാമം, അതു മുഖ്യ അംബാക്കയും, വല്ലി—ഇല്ലാ. (കാലുകൊണ്ട് ചാരം തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടു്) ഇതു തണ്ണേ തിരിക്കുന്നു. പചക്ഷ ഇവിടെ കാണാനില്ലപ്പോ. ഈ കുരിക്കടിൽ സഹായത്തിനായി മില്ലാതെ അവർ എങ്ങോട്ടായിരിക്കാം പോയിട്ടണാവുക? വല്ലീ! എൻ്റെ അന്ത്യത്തേന്തും സംശയാദിയേയും മുത്തുമുഖ തിരിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച വല്ലീ, എൻ്റെ എന്തേ റാറിൽവെച്ചു നടന്ന ഈ അകുമത്തിനു് എനിക്കു മാറ്റുതതു. എനിയ്ക്കിയാം അനാമയായ വല്ലീ. ശശിരേയാട്ട സഹായത്തിനുപേജ്ഞിക്കുയില്ലെന്നു്. എനായാൽ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളി. ഭവതിയെ കണ്ട് പാടിക്കാതെ ശശിക്കുന്ന വിത്രുമമില്ലെന്നു്. അംഗവശായ ഭവതി എൻ്റെതാവുമെങ്കിൽ!..... (ഓർമ്മയനിശ്ചാസം. പോകുന്ന.)

കർണ്ണൻ

രംഗം 15.

[കോയന്പത്തുകു രോധു—സമയം ഉച്ചയായി. ഒരു കീഴുവി വഴിയില്ലാൻ ഭിക്ഷ യാച്ചിക്കുന്ന ഭക്തിമയമായ ഒരു കീത്തനം പീഠിജ്ഞന് തൊണ്ടയോടെ പാടുന്നമുണ്ട്.]

[വല്ലി അ വഴിയേ വരുന്നു. ശവള്ളട മിവത്തു് തീപുമായ വൃസന്ധൂയയുണ്ട്. തലമട്ടിയെല്ലാമഴിച്ചിട്ടു് മലിനവോഷയായ ഒരു പാവത്തിനെ കണ്ണാലപറിയുണ്ട്. കീഴുവി പാന്നാലെ ചെന്നു് യാച്ചിക്കുന്നു.]

ഭിക്ഷുക്കി: അഹമ്മാ, ഒരു കാര്യ തരണെന്ന്, ഇണ്ണോണ്ണാവും.
കൊച്ചുമ്മാ മുന്നു ദിവസാധി കണ്ണതി കടിച്ചിട്ടു്.

[സുപരിചിതമായ ശബ്ദം കേട്ടു് വല്ലി താരിത്തു നോക്കുന്നു. പുഖയുടെ തലയിലുണ്ടായിരുന്ന തുണി എടുത്തു മറരുന്നു. അംബി കയെ കണ്ണറിഞ്ഞെ വല്ലി, “അംബികേ” എന്ന വിളിച്ചു് പുഖയെ ആലുംഗനം ചെഞ്ഞു ഗാ. പുഖയാക്കെട്ട്, ‘കൊച്ചുമ്മ’ വല്ലിയാണെന്നുണ്ടെന്നുപോരാ വല്ലിയെന്ന വിശ്വച്ചു് ആലുംഗനം ഗാഡമാക്കുന്നു. ഗാഡാട്ടേപ്പത്തിൽനിന്നു വിക്രയായതിനുശേഷം]

വല്ലി: എന്താണുതിരഞ്ഞികെ! അന്തുനെവിടേ?
പറയു!

അംബിക: അംട്ടെത്താരാൽത്തറയിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു് മുക്കിളി.

വല്ലി: (ബീംഡശ്രൂപാസംത്താട്ടുട്ടി) മാറ്റു. (ഇരിക്കുന്ന.) എ
നിയേ സമാധാനമായി. ഇന്നു ഇന്ന് ചാന്പൽ കുളം

യടക്ക. (പാരം വല്ലിച്ചുറിയുന്ന.) തോൻ വിഷ്വാരീയും നിങ്ങൾ രണ്ടു പത്രം എന്നിയും.....അംബീകേ, നിങ്ങളെല്ലതു ദിവസമായി ഇവിടെ എത്തിയീ ഫും! എങ്ങിനെയാണ് ജീവിക്കുന്നതു?

അംബീക: പ്രോവാം കഠിനത്, അപ്പുൻ കീടക്കണ്ണേടത്തു⁹
പ്രോവാം. വത്താനേല്ലാം അപ്പും പറയാം

വല്ലി: വേണ്ടാ. ഈ വേഷത്തിൽ അപ്പുൻ എന്ന കാ
ണേണ്ട. വല്ലാതെ വ്യസനിക്കം. കരുപ്പ് കഴി
ഞേതാട്ട.

അംബീക: നാലഞ്ചുദിവസമായി മോഴേ, ഇവിടെ യന്നാ
ടും. കരുപ്പുണ്ടായിരുന്ന കാര്യക്കൈ കഴിഞ്ഞു. ഭാ,
ദിവസോം കാലത്തെ ഈ പാത്രം അയിട്ടു് തെ
ണ്ണനിറങ്ങാം. വല്ലതും കിട്ടും. അതോടു് കടിച്ചേരു
നും കടിച്ചില്ലെന്നും വരുത്തി കെടക്കം. ഇന്നു് ഈ
തുവരെ ഒരു കൊച്ചുകാരും കിട്ടില്ല. ഒരെടത്തു ചെ
ന്നാപ്പും, അവരു പറയുന്ന “ഈ കെഴുത്തിക്ക്” കാ
ലഞ്ചെല്ലു് എന്നു്. ഒരുത്തെന്നു തുപ്പട വു് കാരം
തു പറന്ന എന്നു മേഘ മട്ടിതീനു് എന്നു മൊ
ക്കരും ‘കാകരി’ചുാങ തുപ്പു്! ഒരു വലേരു പണ
ക്കാരെന്നു മാളികവീടിൽ ചെന്നാപ്പും പിശുങ്ങ കു
ലി വലിച്ചുറിഞ്ഞതാ ഇതു്. (കാലു പൊട്ടിയാരിക്കു
ന്നതു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന.) അമേമം അപ്പുനും മുടി
അതു കണ്ടു ചിരിക്കണം. പിശേഷിരെ വളർത്തുന്ന മാ
തിരിയേ!

വല്ലി: സാര ശില്പംവീകേ—നമ്മുടെ കൂർത്തയെല്ലാം ഒഴി തെറു. ഈനീ അധികമൊന്നമില്ല. വഅ, എവിടെ യാണെന്ന് കിടക്കുന്നതു്. നമ്മങ്ങളോടു പോവാം. എഴുന്നുൽക്കുന്ന.)

അംബുക: അന്നുൾ വിശ്രാം കിടക്കായിരിക്കും. എന്തെ കീലും സ്ഥിനാൻ വാദാക്കുക്കാണ്ടി പോണം. ഭാ, ഈ തിലെ പോയാൽ ചന്തേഗച്ചു്. കണ്ണതിന്റെ കാളിലു് പന്നാണോ? ഇല്ലെങ്കിൽ കണ്ണതു് ഭാ, നേരേ പോക്കൊള്ള. താൻ അഞ്ചുഡു കാറ്റുരന്നിട്ടുണ്ടാണെന്നുണ്ടോ.

വല്ലി: എന്നും കാളിലുംപും കയ്യിട്ടാണെന്നുണ്ടോ. വഅ—.

(പോകുന്ന.)

രംഗം 16.

[അതുകൊന്തെന്നു—പാവശമനായി ഗ്രോപിനാമൻ കീടക്കുന്നു. ഒരു കഞ്ചിൽ, ഒരു കപ്പലിൽ കുറച്ച കാപ്പിയും, മറ്റൊരു കഞ്ചിൽ കുറച്ച പലഹാരവുമായി വല്ലിയും പിന്നാലെ അംബുവികയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

വല്ലി: (അപ്പേനെ കണ്ണ മാത്രയിൽ ധൂതിയിൽ നടന്ന ചോന്ത് കുപ്പിയും പൊതിക്കെട്ടും താഴെ വെച്ച് ‘അരള്ടു’ എന്ന വിളിക്കുന്നു. കണ്ണനീൾ അബള്ളടക കുവിരാത്രടങ്ങെത നന്ന ജീനാണ്ട്.) അരള്ടു!

ഗ്രോപിനാമൻ: (ഒരു ഒക്ക കുത്തി ഏഴുനേംക്കാൻ ശുഭിച്ചു കൊണ്ട്) കുണ്ഠതു! (വീണ്ടും കീടക്കുന്നു.) സംസാരിക്കാൻ വരു. നാശ വരുത്തുനു. സെഖബ്യുമരു?

വല്ലി: അതെ, അരള്ടു! ഓ, ഇതു കുടിഞ്ഞ (കാപ്പി ഏട്ടു കൊടുക്കുന്നു.) കുരള്ടാണ്പാസമ്പാദം. കുടിഞ്ഞ. (പലഹാരമെട്ടു കൊടുക്കുന്നു.) ഓ, ഇതും.

ഗ്രോപി: (പലഹാരക്കണ്ണവും കൂന കടിച്ചിട്ട്) ധാര്യ! എൻ്റെ കുടിയേയെ—മീണ്ടവാൻ വഴുവെത തിരുക്കു കീടക്കുന്നു.)

വല്ലി: അരള്ടു ദിവിക്കരിക്കുതു്. എനിയ്ക്കു യാതൊരു കണ്ണിപ്പാട്ടമില്ല. എൻ്റെ അരള്ടുനും, അംബുവികയും ഇന്നു ജരിക്കലും ബുദ്ധിമുട്ടുകയില്ല. അരള്ടു ഒന്നറക്ക്. എ

ഈ ചെയ്യണമെന്ന നമ്മകൾ പിന്നീടാലോചിക്കാം.
എഴുന്നേരു മുമ്പിലേക്ക് വന്നിട്ട് അംബികയോട്) അം
ബ കേ! തൊൻ ഓഗ്രംകെട്ടവള്ളല്ലെന്ന തീർ്പ്പായി.
അംബിക: കണ്ണത, എന്നാലും ഇങ്ങിനെ ഒരു കാലം ന
ഥക്കം വന്നാലോ. ഇനി എങ്ങിനെ കഴിയാനാണ്?

വല്ലി: കഷ്ണിച്ച രണ്ടുനു മാസത്തെ ചിലവിനുള്ളിൽ ഈ
ദിവസിൽ കൂട്ടിൽ തന്നീട്ടിട്ട്. നാലേത്തനെന്ന
കുറച്ച ഉട്ടപ്പുകൾ വാങ്ങണം. അട്ടുന്ന ഇങ്ങിനെ
കുടക്കുന്നത് ഒരു നീരിച്ചമെള്ളിലും എനിക്ക കാ
ണാൻ വയ്ക്കുന്ന പിന്നീട് നമ്മക് ഈ പ്രകാശങ്ങൾ
ഇംഗ്ലീഷിനും പോകണാം. ആ മഹാപാപികളിൽ
ആരോ ഒരുവൻ പോലീസിനു പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു
രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടിട്ട്. അവനാണ് നമ്മുടെ പുരയ്ക്ക
തീവ്യതയും. അവരിലെവാതവൻപോലുമിരിക്കുന്നീ
തന്ത്രാളംകാലം എൻ്റുന്ന അട്ടുന്ന രക്ഷയില്ല. തൊ
നോന്ന് ആഴലാചിക്കകയാണ്. വയനാട്ടിലേക്ക്
പോചാലോ എന്ന്. അവിടെ വല്ല എങ്ങനൂറി
ലെ ജോലിക്കം ഗ്രമിക്കാം. അട്ടുന്നനീക്ക തന്ന
പരിശീലനം തീർച്ചയായും ഇന്ത്യാർ നമ്മുടെപക
രിക്കം.

അംബി: എന്തോ, ദൈവം രക്ഷിക്കുന്നു!

കർട്ടൻ

രംഗം 17.

[വയഹാട്ടിലെ ഒരു എന്നോറുവ് - ശ്രീപിനാമൻറെ വേം—വീടിനെൻ്റെ മുൻവശത്തു് ഒരു ചാങ്കസേരയിൽ ശ്രീപിനാമൻ കിടക്കുന്നു. വിചാരങ്ങൊണ്ട് അദ്ദേഹം പരവശനാണ്. ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അപ്രു ലഭനാണ്.]

[രാഹം മുവേശിച്ചു് ഒരു കാർധ്യു് ശ്രീപിനാമൻറെ കളിൽ കൊടുത്തു് കനം സംസാരിക്കാതെ പോകുന്നു. കാർധ്യിൽ കുന്നോടിച്ചു നോക്കി പെട്ടെന്നുമന്നുരു കാർധ്യ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്താളുടെ പിന്നാലെ ഓട്ടുന്നു. വഴിജ്ഞു ഒരു കല്പി രട്ടി താഴെ വീഴുന്നു. ഏഴുനേരിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. വീണ്ടും വീഴുന്നു. ഇതു കണ്ടു് വല്ലിയും ഓട്ടി രംഗത്തിൽ വരുന്നു.]

വല്ലി: അഹൃം! അഹൃം! (എന്ന പിളിക്കുന്നു.)

ശ്രീപിനാമൻ: (കല്പി തുരന്ന പത്രക്കു) കഞ്ചെതെ! ഏല്ലാ കംഖ്യതകളും കഴിഞ്ഞു. നീയെന്നീക്കു സമമാനിച്ചു ആ പടം അതുത്തരയിൽ ഞാൻ തലയ്ക്കുവെച്ചിരുന്നു. പെട്ടിയിൽ ഉണ്ടു്. നീ നന്നായി വരും. ഒദ്ദേശം രക്ഷിക്കുന്നു. (താൾക്കാലിക്കു. ശ്രീപിനാമൻറെ ഫോറി മേഹത്തെ വെട്ടിഞ്ഞു.)

വല്ലി: അഹൃം! അഹൃം! (എന്ന പിളിജ്ഞുനു. മിഡാതെ കിടക്കുന്ന അപ്പുനെ കണ്ടു കല്പിനീൽ പൊഴിക്കുന്നു.)

[ശ്രീ റംഗത്തിന്റെ പുരകിൽക്കു മുവേദ്ധിച്ചു് വല്ലുയടക്ക
പുരകിൽ വന്നു് സ്ഥാപ്യനായി നിർക്കുന്നു. കാലോച്ച കേടു് വല്ലി
തലയുയർത്തി നോക്കുന്നു. ശ്രീരായ കാണുന്നു. വീണ്ടും ഭിംബാൻ
യായി മുഖം പൊത്തിയിരുന്നു കരയുന്നു)

കർട്ടുൺ

[കയ ഉദ്ധാനം—വല്ലി, ശഗി, ഇളിര, അംബിക—വല്ലിയും ശഗിയും ആദ്യം പ്രവേർണ്ണിച്ചു് കയ പുഷ്മാനവത്തിൽ ഇങ്ങനു് പാടും. ഇൻഡിര മരദമ്പം വന്നു് അവരുടെ തലകര തമ്മിൽ പിന്നിൽ നിന്നു് മുട്ടിക്കുണ്ടോ. ചിരിയും, ലഹരിയും, ഏപ്പിംഗ് തീടിയുള്ള കോ ലാഹലും. അംബിക അകക്കെ നിന്നു് ആനന്ദസമൃദ്ധത്തിൽ മുഖി സന്തോഷാശ്രൂക്കരം പൊഴിക്കുന്നോ.]

വല്ലി: പാടുക നാമാ, മെ പാരിപ്പുതാ പ്രേമഹാമാ
മാദനരംഗം, മന്ത്രയോഗം, സുഭഗം, സുവംദരം മാ !

ശഗി: യൈനവനകാലം പ്രേമവിലോലം
പുള്ളകോൽത്തുതം, സുപ്രഭാതം

ഇളവത്തം: മധുരതരം പാടുക നാം, അരുട്ടുക നാം
പാടുക നാം, അരുട്ടുക നാം.

സ മ റ ഷ്ടി .

